

Nr. 2 (3)
iulie-decembrie 2011

**LICEUL ECONOMIC „VASILE CONTA“
TÂRGU-NEAMȚ**

Rezultate la olimpiade și concursuri

obținute în anul școlar 2010 – 2011

Olimpiada de limba română:

Etapa națională - Premiu special - Ioana Lipan, a VII-a B - prof. Daniela Cristea

Etapa județeană :

Premiul III - Filip Ioan-Marian, a VIII-a B - prof. Daniela Cristea

- Daria Zăhăleanu, a VII-a A - prof. Emanuela Macovei

Concursul Național „+/- Poezie”

Premiul II - Gabriela-Casiana Pavăl, a VI-a - prof. Gabriela Anton/ Nona Butnariu

- Marta Bejan, a VI-a A, Vlad Atanasiu, a V-a C - prof. Daniela Cristea/ Manuela Trofin

- Ana-Andreea Pătrăcescu, a V-a C - prof. Daniela Cristea/ Manuela Trofin

- Mădălina Lipan, a VI-a C - prof. Daniela Cristea/ Manuela Trofin

- Radu Aron, a V-a C, Gabriel Petcu, a V-a A - prof. Daniela Cristea / Nicoleta Baciu

Concursul internațional „Cultură, tradiție și căi spirituale”

Premiul I - Ștefana Timișescu, a VIII-a C, Ioana Lipan, a VII-a B - prof. Daniela Cristea

Olimpiada de matematică

Premiul III - Alexandru Tincă, a VI-a B, prof. Manuela Trofin

Concursul Național „Adolf Haimovici”, etapa județeană

Premiul III - Ovidiu Movilă, a XI-a - prof. Manuela Trofin

Concursul Național de Matematică Euclid

Premiul II - Daria Zăhăleanu, a VII-a A – prof. Cristina Ioan

Olimpiada disciplinelor economice - etapa națională

Mențiune - Marius Naiman, a XI-a, prof. Romeo Roman

Olimpiada de religie – etapa națională

Mențiune - Marian Ioan-Filip - a VIII-a B - prof. Maria Moisii

- Ștefana Băltătescu - a VII-a B - prof. Emanuela Macovei

Olimpiada de istorie – etapa județeană

Premiul II - Daniel Movilă, a VIII-a C - prof. Grigore Manole

Olimpiada de fizică – etapa națională

Diplomă de participare - Petru-Dănuț Trăsnea - a VIII-a B - prof. Vasile Astăcioiae

Olimpiada de biologie – etapa județeană

Premiul III - Daria Zăhăleanu a VII-a A - prof. Emilia Cojocaru

Concursul de chimie „Raluca Răpan”, etapa județeană

Mențiune - Răzvan-Ioan Crăciun, a VII-a A - prof. Cornelius Miclescu

Comparația „Business Plan - 2011” – faza regională

Premiul I - FE „Regiotrans SRL”- Marius Naiman, Ioan Resmeriță - prof. Romeo Roman

Concursul național de chimie „Magda Petrovănu”

Premiul I - Răzvan-Ioan Crăciun, a VII-a A - prof. Cornelius Miclescu

Mențiune - Petru-Dănuț Trăsnea - a VIII-a B - prof. Cornelius Miclescu

Mențiune - Traian-Iulian Heriu - a VIII-a B - prof. Cornelius Miclescu

Concursul Județean „Spelling bee”

Locul I - Vlad Atanasiu, a V-a C - prof. Larisa Antal

Locul II - Radu Aron, a V-a C, Ioan Resmeriță a XI-a - prof. Larisa Antal

Olimpiada de limba franceză - etapa județeană

Premiul II - Andreea Olteanu - a VII-a A - prof. Ioan Balaban

Concursul Național de Muzică – faza zonală

Premiul I - Alexandra Voinea, a XI-a, solist vocal - prof. Eugenia Tiugea

Concursul formațiilor și interprețiilor – faza județeană

Locul I - Ana Dragu, solist muzică populară - prof. Eugenia Tiugea

Locul I - Ana-Maria Alucăi, solist muzica usoară - prof. Eugenia Tiugea, prof. Ana Timofte

Locul I - Lavinia Bobric, a III-a C - recitator; înv. Maria Cuibar

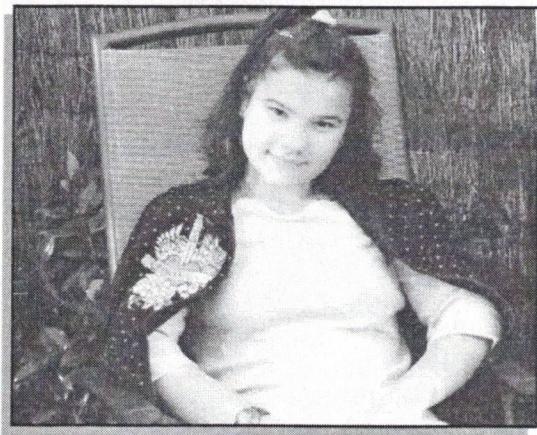

Coperta I – „Stropi de cerneală...”, profesor Dan Tărdea

Coperta IV – Târgu-Neamț de altădată, din colecția prof. Daniela Cristea

„Magicianul cuvintelor“

Conținut

O cheamă **Ioana** și are 14 ani. După cum afirmă Emanuela Chirilă, o bună prietenă, „Ioana a venit pe lume cu darul de a visa, de a descoperi lumi de basm. Cu ochi negri, înconjurați de gene ce se ridică ușor spre viitor, acest copil a ajuns la vârsta de poveste a anilor adolescenței”.

Dumnezeu a binecuvântat-o cu o familie iubitoare, căci a fost o rază de lumină la venirea pe lume. Din primele clipe de viață a sorbit din bucuria părintilor și a crescut în armonie. Și-a făcut prieten vântul, pe care l-a lăsat mereu să se joace în părul negru-strălucitor. A considerat că nu poate avea un singur prieten, așa că a

început să comunice cu soarele, cu luna și cu florile ce îi zâmbeau în cosiță. S-a maturizat, iar lumea imaginată pe care și-a creat-o a însemnat un univers paralel, plin de realizări.

Cărțile au devenit pentru Ioana adevărații prieteni, datorită cărora a reușit să exploreze necunoscutul. Într-o compunere, Ioana spunea: „Am o relație magică, de neimaginat, cu lumea cărților. Din punctul meu de vedere, ele ne deschid calea cunoașterii, ne formează un drum, ne împlinesc un ideal“.

Este copilul pe care și l-ar dori orice părinte. Tenace, vorbăreață, responsabilă, Ioana atrage mereu atenția celorlalți. Ea însăși se autocaracterizează ca fiind o persoană sinceră și generoasă. La calitățile Ioanei, colega sa Ștefana Băltătescu a adăugat „toleranță și onestitatea, pliate pe o personalitate puternică“, iar Mălina Apopei o consideră un „atom cu sarcină pozitivă, gata oricând să anuleze energiile negative din preajmă“.

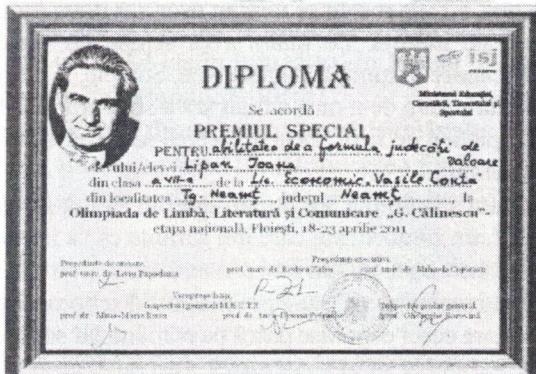
Cu siguranță, o cunoașteți pe **Ioana Lipan**, laureată cu Premiul special la Olimpiada de Limbă, Literatură și Comunicare „George Călinescu“, etapa națională, Ploiești, 18-23 aprilie 2011, pentru abilitatea de a formula judecăți de valoare. E o mândrie a școlii noastre, căci nu este concurs de creație literară la care să nu participe:

- ♦ Concursul regional „Sub căciula lui Dănilă Prepeleac“, Tg.-Neamț, 2009, Premiul Special;
- ♦ Concursul Internațional „Cultură, tradiție și căi spirituale“, Mrea-Neamț, 2011, Premiul I;
- ♦ Olimpiada de Limbă, Literatură și Comunicare „George Călinescu“, etapa județeană, Piatra-Neamț, 2011, Premiul I;
- ♦ Concursul Național de Evaluare în Educație, limba română, 2011, Medalia de aur.

„Pe Ioana o pot considera un adevărat model de perseverență, deoarece reușește să-și pună în valoare scăparea pe care Dumnezeu o strecoară în fiecare dintre noi“, afirmă Adela Panaite, o altă bună colegă. „Pe aripile vântului a călătorit către noi abisuri, de unde a reușit mereu să se întoarcă plină de speranță și încredere, iar pe noi, colegii, ne-a făcut să fim mândri că o avem colegă, determinându-ne să muncim mai mult.“

Cred că fiecare profesor ar putea-o defini pe Ioana drept „magicianul cuvintelor“, „locul geometric al tuturor energiilor pozitive“, „ecuația chimică echilibrată“, „sâmburele care izvorăște speranță“, „balanța universală“, „punctul cardinal al reușitei“, „stropul de credință și binecuvântarea lui Dumnezeu“.

Dacă mai găsiți vreo definiție pentru Ioana și pentru toți elevii olimpici ai acestei școli, nu ezitați să o dați. Datorită lor, liceul nostru e mereu în frunte. Vă mulțumim, dragi copii, că existați!

Prof. Daniela Cristea

Conțează!

O rază de lumină

Nori cenușii acoperă bolta safirie a cerului. Ca niște paznici, merg pe imensitatea cerului nelăsând pe nimeni să treacă prin zidul lor. Un vânt rece și nemilos se învârte în cercuri amețitoare.

Doar eu, o rază caldă și jucăușă de soare, mi-am înfipt sulița arzătoare în trupul de întuneric și frig al norilor. Cu o lovitură puternică am spulberat scutul de nori și cu o putere nemaipomenită am ajuns la pământul adormit. Ce bucurie, ce triluri amețitoare s-au împelit în lumina mea caldă și am reușit să topesc pătura de gheată și iernii! Am intrat în obscuritatea înghețată a solului și am găsit mesagerul ce îl căutam. În doar câteva clipe, l-am scos la suprafață, dezmirândându-l.

În urma mea cerul era străpuns de milioane de sulițe calde de speranță. În jurul meu, au apărut mii și mii de ghoioce care, ușor, și-au deschis petalele de un alb pur. Pe lângă ei, firisoare umede de apă își făceau loc printre ultimele petice de zăpadă rămasă. Pământul negru și amorțit suspină străpuns de colți cruzi și verzi de iarbă. Stâlpii verzi și plăpâanzi împelți cu gingești ghoioce au început să își cânte melodia de bun venit a primăverii. Atunci, eu m-am contopit cu briza caldă a anotimpului și am străbătut deasupra munților, dealurilor, câmpilor, împărțind anunțul important al ghoioceilor. În urma mea, copacii au început să înmugurească, iar mireasma caldă și dulce a primăverii a început să se răspândească în aer.

Păsări mărunte scăldate în paleta de culori se chemau de pe vârfuri de nuielușe mlădioase. Un fluture îmbăiat în arcuirea curcubeului și-a început dansul pe trilurile amețitoare ale păsărilor. O buburuza roșie ca apusurile săngerii se strecoară pentru a inspira dulceața miresmei de primăvară.

Am fugit mai departe și am intrat în cuiburile vechi și împelitte din nuielușe și lut, curățându-le și luând în suflarea mea câte o pană fină de pasăre. În lumea creată în jurul meu vibrau cântece de bucurie, de dragoste, de dor. Am cutreierat multe zile, dar într-un târziu m-am întors. În preajma mea, o explozie de culoare mi-a inundat privirea și o mireasmă dulce s-a împelit cu mine.

Copacii și-au luat podoabele de flori parfumate și au intrat în dans cu mine. Printre crengile împelitte, o ciocanitoare și-a început controlul medical al copacilor, bătăile puternice răsunând în toată pădurea. O veveriță roșcată își strecu coada stufoasă printre brațele pomilor, ajungând la doi porumbei care își spuneau povestea lor. O vulpiță șireată se juca cu drag printre florile înmiresmate. Un pițgoi a început să își strige consoarta, glăsciorul lin și plăpând punând stăpânire peste pădure. În mijlocul frunzișului, în adâncul inimii, un râu povestește o legendă de mult uitată, îngropată în adâncurile mistice ale pământului. Două căprioare cu ochii blâzni și boticul în apa rece a râului îi asculta povestea, ca un basm impresionant.

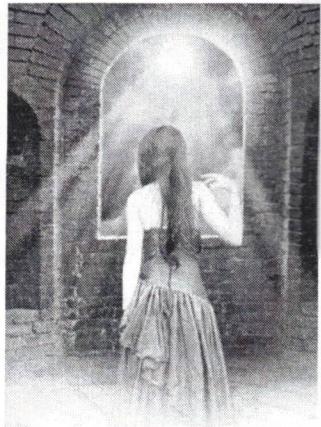
Atunci am văzut-o pe Ea, Primăvara. O domniță Tânără, frumoasă, îmbrăcată cu o rochie lungă și mătăsoasă, de culoarea ierbii crude. Flori udate în miresme dulci o împodobeau. Ochii cerului, albaștri și pătrunzători, priveau cum totul ia viață. Din ei, bobîte mici și cristaline ca apa râului au început săurgă pe obrajii florilor, fini și catifelați cu puțină roșeață. M-am îngrămadit în suratele mele, iar un vânt cald, bland ne-a învăluit. În scurt timp ne-a prins în mâinile sale plăpânde, unde pe degetul său fin se odihnea cu grație un inel de lumină, un cristal de rouă. Ne-a ridicat și ne-a dus la pieptul ei, unde un lanțisor împodobit de buburuze ținea în mijlocul său un fluture. Cel mai mare fluture pe care l-am văzut! Părul domniței crescut din crengi înflorite ajungea până la talie, acoperindu-i spatele gol, brâzdat de diferite desene brodate. Când își mișca ușor capul, clopoței de argint răsunau, iar printre noi a început să se joace o mică pală de vânt.

Bulversată, am încercat să devin solitară. Am urcat iarăși pe scările de diamant ale amiezii și am privit-o de sus. Doamne, ce minunată era! În jurul său, ca niște îngeri, norii se învârteau; nori albi, ca mărgăritarul. Printre ei, câteva rânduinele cu coada despicate străpungeau aerul călduț, dansând în jurul său. Toți stăteau și îi asculta povestea. Când zâmbea, buzele rozalii se mișcau ușor, iar două gropițe îi apăreau pe față. Am văzut că pe unghiile delicate erau pictate petale de lumină. Pe mâini avea semne cu vârtejuri ciudate care urcau până pe umeri, iar pielea albă devinea strălucitoare în lumina Tatălui meu, Soarele. A început să planteze alți mici copaci în rochia-i superbă. Atunci am văzut că o altă surată de-a mea a fugit și s-a strecurat printre crengile împelitte ale copacilor, până a ajuns la o frunză. Aceasta s-a împelicit cu firul auriu și încercă să o cuprindă. Primăvara a văzut și, cu multă blândețe, a înălțat trunchiul firav al copacelului.

Seara se apropia, iar eu am început să mă sting. Am mai coborât o dată spre Ea. Am privit-o cu ochii blâzni. Mi-a zâmbit, un zâmbet cald care îmi garanta că va fi mereu lângă mine. În semn de mulțumire, i-am dezmirerdat obrajii fini, trupul firav, apoi mi-am luat rămas-bun.

În urma mea, stele mii au început să sclipească pe bolta cerului, iar în liniștea serii doar susurul râului mai suna. În depărtare cerul coborâse parcă pe pământ, iar șoaptele stelelor răsunau ca un ecou uitat de timp...

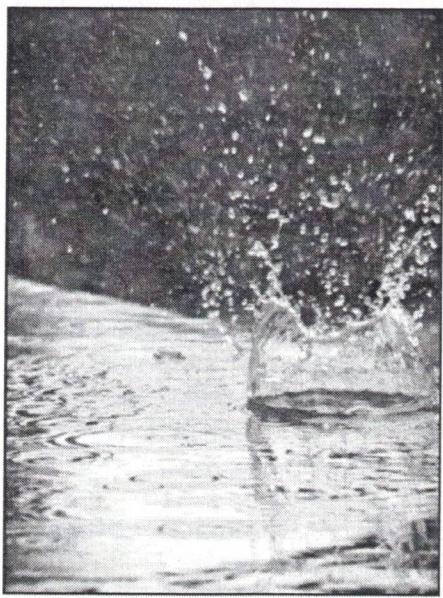
Emanuela Chirilă, clasa a VIII-a B

Lucrarea a obținut Premiul I la Concursul național de creații literare „Mărgăritărele pentru suflet”, Săbăoani, aprilie 2011, ediția a III-a.

Viziune asupra Ei, asupra Primăverii

Conteză!

Nu pot... Nu pot să ajung la Ea, nu pot să-i privesc perfectiunea, dar îmi doresc o picătură doar din nemăsurata Ea culoare.

Plutesc în aer, spre infinit. Îmi fac aripi din speranță. Un nor de puf, mirat, parcă strajă la hotar stă. Trec prin perdeaua de culoare, de flori, de senzații dulci și intru în lumea Ei, a zânei bune ce mă privește ca pe un oaspete și, simțind că mă fac mică, cât o buburuză, îmi fac loc printre cosițele implete cu bucurie, cu petale străvezii lucind ca niște diamante. Ochii Ei limpezi și curați îmi inspiră armonie și liniște în sufletul meu fermecat de atotputernicia sa. Rochia brodată cu modele țesute din imaginația Ea plină de culoare formează o armonie totală.

Aici, în această lume nevăzută de ochii celorlalți oameni și necunoscută de mintile lor, sălaşuiesc într-un locaș fascinant tot felul de vietă. Fluturii muribunzi dansează în aer, ascunzându-se după frunzele morocănoase care tipă parcă la păsări. Florile strălucitoare acoperă întinderile dantelate și dulci. Totul e într-o continuă agitație și totul prinde viață atunci când vine Ea și le dă tuturor un strop de culoare. Înaintez și văd cum această imagine mă uimește. Lacul de un albastru pur pe care plutesc adevărate farfurii ce duc parcă o bijuterie îmi face strengar cu ochiul, iar sunetul broscuțelor face ca totul să fie mai dinamic. Le văd cum sar de pe mal în lac formând unde în apă ce se transmit de la mal și înapoi. Toată această imagine este conturată mirific de copaci încărcați ca niște ciorchini cu pulbere albă, ale căror mușe flori cad ușor și sunt duse de vânt pe lac.

De aici, de sus, văd cum negurile dispar într-o suavă disperare, iar amurgul se ridică din adâncuri.

Pe ariile vântului plutesc împreună cu Ea spre tărâmurile create din iubirea izvorâtă din sufletul Ei. Trec printr-o pădure, unde domnește liniștea de amurg, dar răscositară parcă de copitele căprioarelor, de sunetul straniu ce te închioară la auzul bufnițelor; dar cum ai putea oare să te întristezi când ești cu Ea, când toate acestea sunt ale Ea?

Ascunși sub părul auriu, ochii mei verzi se îndreaptă exact spre munții ce se trag în sus, în cochilie, și observă cum, ca prin farmec, zările îmi zâmbesc lehuze, vrând parcă să-mi dezvăluie un secret.

Ajung pe plaja răscositară de tălpile copiilor și aud cum sunetul de vioară răsună din valurile ei liniștite și pline de mister. Crepuscul începe ușor, ușor să dispară, iar întunericul prinde contururi, se face impur, se mișcă și, deodată, bezna tandră începe să mă copleșească.

Sunt fermecată pe deplin de culoarea pură a mării, de misterul din adâncuri și de sunetul melodios ce răsună din corzile fermecate ale viorii.

Mă fură din nou și ajung într-o câmpie de un verde crud. Un loc minunat prin viață pe care o emană, insectele și firele de iarba spun o poveste, iar greierii își cântă din nou serenada ce mă farmecă la auzul primei note. O buburuză rătăcită se agăta de cosițele Ei, dar dispără... dispără așa cum imaginea văzută acum fuge, dorind să nu o pot prinde. Luna țesea aburi care se târau pe câmpie, în pânze destrămate de argint până departe, cât vedeam cu ochii. Culorile îmi fascinează ochiul, răscolind gânduri creatoare, dorințe de a pune în viață noastră obișnuită acest farmec nesfârșit, seducător.

Mă las ușor pe iarba moale ce acoperă pământul încălzit de soarele măiastru de peste zi și toate gândurile îmi invadă mintea. E frumos... e frumos să visezi, e frumos să o privesc cum își etalează toate frumusețile în fața ochilor mei mirați. Spun DA! Vreau să fiu ca Ea! Vreau să am tot ce are și Ea, dar gândul mi-e udat parcă de stropii de ploaie. Pic! Pic! Pic! Cred că am supărat un nor și acum vrea să-l las în lumea sa, în lumea în care oamenii nu ajung, în lumea în care fericirea e veșnică și în lumea în care Ea e stăpâna tuturor!

Ușor, ușor, revin la realitate, revin parcă din acea poveste magică pe care zburam până la cele mai înalte cote și coboram din nou. Aici totul e monoton, aici oamenii parcă nu pot înțelege rostul Ei, frumusețea Ei. Trebuie doar să privești, să ascultă, să gândești și să descoperi lăsându-te furat mereu de magie și vei vedea cum rămâi absolut înmărmurit.

Am înțeles că nu voi putea fi niciodată Ea, Primăvara, nu voi putea să le provoc oamenilor atât de multe bucurii și acest tumult de senzații, așa cum face Ea. Nu, nu voi putea, dar voi putea mereu să visez că sunt ca Ea, un vis, o bucurie, o senzație ce-i aparține doar Ei, Primăverii.

Adela-Simona Panaite, clasa a VIII-a B

Lucrarea a obținut Premiul I la Concursul național de creații literare „Mărgăritărele pentru suflet”, Săbăoani, aprilie 2011, ediția a III-a.

Conțează!

Copilul... de la Conta

În opinia mea, activitatea care a avut loc la Liceul Economic „Vasile Conta” a fost ceva fantastic. Împreună cu doamna profesoră Karina-Ingrid Cojocariu, elevii de la clasele a IX-a au desfășurat o oră de literatură română specială prin tema abordată – „**joc și joacă**”, prin locație – sala de festivități a Liceului, prin invitații lecției – dna bibliotecară Mihaela Cozma, elevul Ioan Resmeriță (clasa a XII-a), grupul vocal-instrumental (format din elevii Lucian Cădere, Iulia Filip, Gabi Marin, Anca Băluț, Smaranda Grosariu, Ely Cioacă – clasa a XI-a A, Mădălina și Iustina Rîpanu, Isabela Năstase – clasa a X-a A, Anda Voinea – cl. a XII-a) condus de dna prof. Karina Cojocariu.

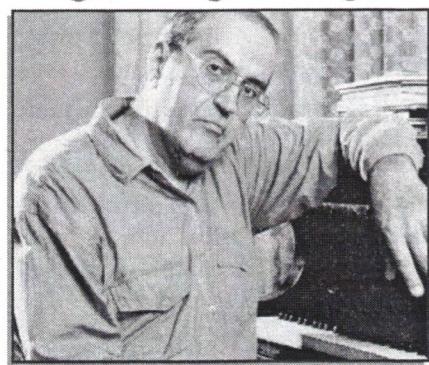
Concursul între clase având ca temă **jocul-joaca-copilaria** a fost un pretext cultural de etalare a calităților artistice pe care le posedă bobocii liceului nostru. Astfel, prin cele patru secțiuni ale concursului s-au afirmat, reafirmat sau descoperit elevi cu afinități artistice precum sculptura, pictura, desenul, muzica și nu în ultimul rând creația literară. Secțiunile concursului au fost delimitate tot cultural prin invitații amintiți, care au încântat elevii cu talentele lor deja consacrate. Muzica, dansul, desenul elevilor de la nivelurile superioare au atras ropote de aplauze în rândurile bobocilor economiști. Rezultatele

concursului din această lună vor fi făcute publice la următoarea etapă a proiectului, ce se va desfășura în luna noiembrie, atunci când vom concura pe o altă temă: **Familia**. Câștigătorii tuturor edițiilor vor fi premiați în luna iunie, într-un cadru festiv. Pentru cei interesați lucrările elevilor sunt expuse în sala de festivități.

Pentru mine, activitatea derulată a fost impresionantă și emoționantă deoarece am fost stimulați să muncim, să dăm ce-i mai bun din noi. Toți am pus pasiune, suflet, energie, timp în ceea ce am făcut. Nu s-au făcut diferențe între elevi... Am fost egali, ceea ce m-a bucurat foarte tare. Elevii mai mari ne-au educat, sensibilizat și emoționat în același timp prin momentele culturale oferite. Nu în ultimul rând, aş menționa importanța acestei activități și prin interactivitatea claselor, prezența celor 90 de boboci a dus la o relaționare pozitivă, am reușit să ne cunoaștem mai bine între noi, dar poate cel mai important a fost că ne-am cunoscut pe noi însine. Finalul îl rezerv sentimentului de încântare care mă copleșește: mă bucură faptul că am reușit să ajung la acest liceu și mă simt mândră că am ajuns să cunosc profesori atât de grozavi. Abia aştept următoarea provocare.

Maria-Mădălina Condrea, clasa a IX-a A

15 noiembrie
Ziua Liceului Economic
„Vasile Conta“,
ziua în care s-a născut marele filosof
nemțean al cărui nume școala
noastră îl poartă cu mândrie

Mari artiști

Concursă!

Maestru internațional al pianului, personalitate de mare forță a vieții artistice românești, Dan Grigore are, pe lângă excepția inteligenței și a talentului, un dar de preț: sinceritatea emoției. Un magnetism iradian și seducător, tot mai rar în ziua de azi, când oamenilor le place mai mult să gliseze decât să își caute rădăcini.

Intr-un interviu acordat unui ziarist de la publicația „Formula AS”, marele pianist declară: „Cântam la pian încă înainte să învăț să vorbesc. Nu eram conștient, când la 3 ani stăteam în fața pianului și căutam cu mâinile claviatura. A ieșit un vals pe care părinții l-au botezat *Dănuț Vals*. Au mai ieșit apoi niște *Păsărele*, *Scufița Roșie*, *Ciobanul cu oile*, *Dor de tata*. Îmi aduc aminte de o călătorie la Brașov, care m-a bulversat. Am fost la Biserica Neagră, aveam 5-6 ani, și am ascultat orga. În minte cum în tren, spre București, debordam de emoția de a pune pe note ceea ce auzisem. Când am intrat în casă, m-am dus direct la pian. Prima lecție de teorie muzicală a fost cu mama. La școala de muzică nu m-au primit; m-au socotit, pesemne, netalesat. Dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că a fost așa, că am fost mai liber și am învățat disciplina cu alți profesori, mai serioși. Am studiat la Conservatorul din Leningrad, cu o bursă de stat, iar mai târziu, am primit o bursă Herder de la Mihail Jora, la Universitatea de muzică de la Viena, pentru un an de perfecționare”.

„Dan Grigore este un talent excețional care nu suferă comparație cu tot ce trece drept mare talent în România. (Mihail Jora)“

Ștefana Huțanu, clasa a VI-a C

Mici artiști

Pasiune și... speranțe de a merge pe drumul unui mare artist

Muzica și sunetele ei m-au fascinat întotdeauna. Mă simțeam vrăjit de muzica celor pe care îi auzeam cântând. Oricât aș fi încercat să le explic părinților, să spun ce se întâmplă cu mine, nu reușeam.

Mama a fost cea care „a citit” starea mea. M-a ajutat să exprim ceea ce simțeam în preajma unei lucrări muzicale și, în felul acesta, sentimentele mele au căpătat contur.

Am fost dat la cursuri de pian și, îndrumat de domnul profesor Gheorghe Tiugea, am reușit să cunosc tainele acestui instrument. M-a ajutat să cunosc primele note, primele acorduri, să descifrez prima „carte” de pian și să înțeleg faptul că am învățat „alfabetul” notelor și sunetelor muzicale. Am trecut la pasul următor, la studiul operelor create de mari muzicieni ca Mozart, Schubert, Clementi, Liszt și alții.

Am susținut primul meu spectacol la sfârșitul clasei I, la „Sărbătoarea abecedarului”, când, la ideea doamnei învățătoare Adriana Iliescu, le-am arătat colegilor mei ceea ce știau eu să fac cel mai bine: să cânt. Nu pot să uit niciodată cât de multe aplauze am primit, cum simțeam că sentimentele mele au pătruns în sufletele celor prezenți și că am trecut parcă un prag. A fost primul meu mare „succes“.

Au urmat mai multe spectacole, susținute cu unele ocazii la nivel de oraș, încununate de alte aplauze, care mă ajută să merg mai departe. Îmi dau seama că pot cânta și că trebuie să o fac din ce în ce mai bine.

Mă simt sprijinit de cei ce îmi sunt aproape și acesta este cel mai important lucru. În rest... muncă și exercițiu. Sper să reușesc să transmit emoțiile, gândurile și micile mele trăiri celor care mă ascultă! Vreau să ajung acolo unde îmi doresc: un pianist!

George-Flavian Vîrtea, clasa a IV-a B

Stiați că?

... inventarea pianului, datată la 1709, îi aparține italianului Bartolomeo Cristofori, la momentul respectiv acesta fiind creator de instrumente muzicale? Instrumentul a fost denumit de acesta *gravicembalo col piano e forte*. Diferența dată de italian între pian și clavecin este determinată de intensitatea apăsării clapelor, care avea ca rezultat variații de volum și de durată a sunetului.

... Bach, Mozart și Haydn au fost primii compozitori ce au creat arii pentru pian. Aceștia au fost urmați de Beethoven, Schubert, Chopin, Schumann, Brahms.

... Ulterior, creatorul englez John Broadwood (1732–1812) este cel care a reușit să dea tonurilor o notă mai răsunătoare, pianul permitând acum și repetarea rapidă a unui ton. În 1930 a fost dezvoltat și pianul electric.

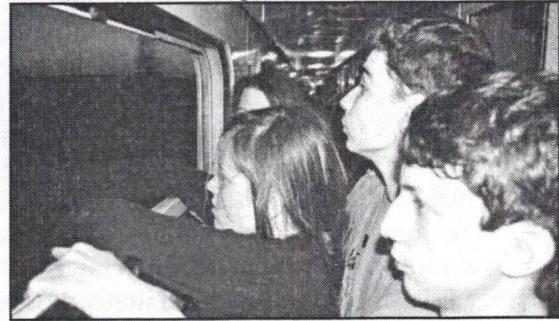
Conțează!

De 2 ori MAI tineri...

Iată că a venit și mult așteptata tabără la mare. Toți mergem grăbiți spre gară pentru a pleca spre mare. În momentele aceleia am uitat de tot și de toate; singurul lucru care ne interesa era să ajugem acolo, atât.

Le facem cu mâna celor dragi. La început o săptămână ni se părea enorm, dar avea să aflăm că nu e aşa.

În tren apar primele legături din această tabără, iar drumul... Ei bine, drumul a fost obositor, dar și distractiv (că geamul cabinei noastre era blocat, asta era altceva, măcar nu am ajuns acolo asfixiați), deoarece am ascultat melodii, am cântat la chitară, am jucat cărți (sau am încercat, probabil jumătate de pachet e încă pe sub banchetele pe care am stat), am spus bancuri și multe altele, care au făcut drumul mai frumos, acele 12 ore au părut mult mai puțin.

Își fac apariția primii zori de ziua, iar noi gonim pe şinele de tren și doar kilometrii ne despart de valurile sărate ale mării. Nu am mai putut rezista și fiecare din noi a ieșit pe culoar ori s-a îngrămadit în altă cabină, care nu avea geamul blocat. Când, în sfârșit, am scos capul pe geam, nu ne-am mai pututdezlipi privirea dinspre orizont: vedeam mare!

Acum a urmat partea cea mai urâtă: începeam să trecem prin stații și stații și, surpriză, alte stații și alte sate, dar niciunul nu era 2 Mai; nu știam când vom reuși să coborâm, nu știam când vom călca pe nisipul auriu.

Totuși nu a durat așa de mult, pentru că la câte întrebări ne roiau în cap, am uitat să ne mai uităm la ceas și, înainte să ne dăm seama, am ajuns. Putem spune că am avut și diverse obstacole pe drum. Ni s-a împotmolit autocarul ce l-am luat din gară, fix la câțiva zeci de metri de mare, asta a fost picătura care a umplut paharul. Ne-am luat bagajele și am pornit pe jos spre locul unde vom fi cazați, iar aici a fost etapa în care câteva bagaje s-au stricat.

Două minute, atât ne-a luat să despachetăm, să ne „echipăm“ de plajă și să ne aruncăm în apă mării...

„Marea te spală și te săreează“; parcă am evadat; apa strălucea mereu de parcă era fermecată.

Eu cred că, dacă nu erau mesele, am fi stat mereu în apă, să înnotăm, să ne scufundăm unii pe alții, să facem plajă sau să ne bronzăm cu urmele de ochelari pe nas...

Dar momentele frumoase de pe plajă nu au fost singurele. În camere aceeași distracție, mai ales seara când ne adunam câte zece-douăzeci în camere și cântam la chitară sau pur și simplu stăteam și... stăteam... și eram toți acolo, eram ca o familie.

Să vă spunem câte ceva despre micile excursii pe care le-am făcut în stațiunile vecine:

Vama Veche, o seară

Probabil una dintre cele mai frumoase seri. Am mers pe jos până acolo și odată ajunși, ne-am despărțit în grupuri de 3-4 oameni și am avut permisiunea să mergem pe unde vrem. Noi am ales primele mese și bânci vechi care ne-au ieșit în cale: „La Stuf“, undeva pe plajă, atât de aproape de mare, încât auzeai clar valurile printre versurile muzicii ce răsună din toate colțurile. Încă un loc în care am simțit că am evadat, chiar am și socializat și am descoperit un lucru, acolo nimeni nu e cu nasul pe sus, nimeni nu arată cu degetul și toți sunt prieteni cu fiecare, chiar dacă nu știm cum ne cheamă.

A fost foarte frumos, dar întotdeauna trebuie să existe o parte rea; aici a fost că am rămas fără baterie la camera foto.

Seara s-a încheiat, ne retragem către tabără; pe cât de frumos a fost, pe atât de scurt.

Mamaia, o zi

Încă de dimineață ne instalăm în autocar și pornim spre Mamaia unde, desigur, aveam să mergem la Aqua Magic. Nu toți dintre noi au ales asta, dar noi trei da. Înainte de asta, domnii profesori ne-au permis să hoinărim prin stațiune (deși știam că nu suntem scăpați din ochi), am reușit să ne luăm câteva haine și alte lucruri, dar nu multe, căci a trebuit să intrăm în

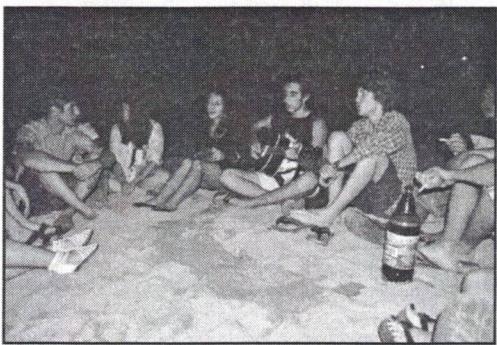
parcul de distracții. Ne-a plăcut mult, cred că ne-am dat în toate toboganele, ba chiar am făcut și concursuri cu „cine se dă în cele mai multe“ sau „cine ajunge primul“ sau altele, asta ne-a plăcut deoarece într-un fel, când ești cu familia, nu prea poți face asta.

După ce am ieșit din Aqua Magic am vizitat din nou stațiunea, câțiva s-au dus în Satul de Vacanță, câțiva au rămas să hoinărească prin magazine.

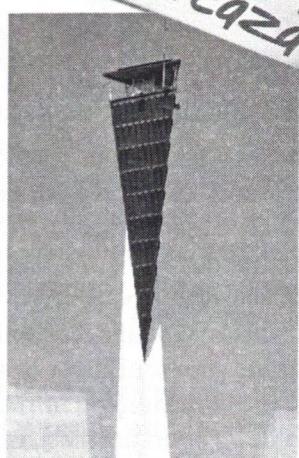
S-a terminat și ziua aceasta și ne întoarcem spre casă. Câțiva au adormit în autocar, dar majoritatea s-au trezit când am ajuns, în afara de unul care probabil visa departe; atât de departe, încât era să plece autocarul cu tot cu el, mai departe.

Partea rea? Desigur că există; s-a stricat camera foto, zilele ce urmău au fost compromise, aproape... dar jumătate de tabără n-o avem păstrată în fotografii.

Constinești, o seară

Foarte puțini au mers. Ajunși acolo, iar ne-am despărțit, dar numai două grupuri: unul s-a dus în Discoteca „Ring“, iar altul, printre care și noi, ne-am plimbat prin stațiune, chiar ne-am plimbat și cu barca și înainte să plecăm de unde închiriasem bărcuțele. Era un acvariu cu un mic piton și ne-am luat la întrecere: care are curaj să-l atingă și l-am atins și noi, una din noi chiar l-a ținut (bine, îi tremurau picioarele). Partea amuzantă aici a fost, căci imediat a sunat mama ei și la întrebarea „Ce faci?“ ea a răspuns: „Bine, mamă, tocmai am atins un pește!“ și din fundal se auzeau șoșoteli cum ar fi: „Era piton, dar nu contează“ și ne-am distrat copios pe seama miciei ei greșeli. Tocmai ținuse în mâna un șarpe; o înțelegeam, încă avea emoții.

După aceasta, iar ne-am plimbat prin magazine și iar ne-am mai luat câteva haine, dar și seara aceasta s-a terminat și ne-am urcat în microbuz întorcându-ne în tabără.

Acestea trei au fost „călătoriile“, dar asta nu înseamnă că s-a terminat și distrația. Am început să ieşim seara pe plajă, să formăm un cerc și să cântăm la chitară; lipsea un foc de tabără, în rest totul era perfect.

Au fost și concursuri, cum ar fi „Eu... alt fel“, în care fetele au făcut schimb de roluri cu băieții și pentru o seară fiecare a putut afla cum e în pielea celuilalt.

Toate acestea au fost doar câteva dintre momentele frumoase petrecute împreună în tabără la 2 Mai. Dacă le-ăș aminti pe toate, mi-ar trebui încă zece pagini probabil.

Dar fericirea e efemeră; s-a terminat și acea săptămână, a fost parcă... o zi.

Acum trebuie să ne întoarcem acasă, din nou cu acel tren, din nou 12 ore petrecute într-un spațiu claustrophobic.

Certurile nu au lipsit, dar au trecut, nici lacrimile de la sfârșit nu au lipsit, însă jumătate din inimile noastre da, au rămas acolo, în speranța că vara viitoare ne vom întoarce.

Ne e dor de mare, ne e dor de tabără, vrem ca vara să vină mai repede să... să fim de două ori mai tineri, din nou!

Cităm un fragment dintr-o melodie, în încheiere:

„— Mi-e dor de mare... Îmi place la mare, că e și curat tot timpul...

Marea te spală.

— Și ești sărat, nu?

— Marea te spală și te săreează.

— Tu ai fost vreodată la mare?

— Nu, dar am visat că am fost. Într-o zi mi-a intrat nisip în ochi și am plâns toată ziua.

— Și când ai intrat în apă și-a trecut?

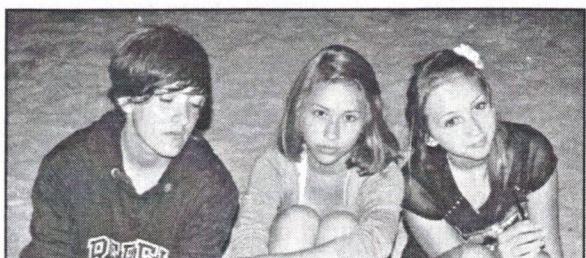
— Da... Și am visat o căsuță de paie pe plajă în care o să stau și iarna, și vara.

— Și mai e cineva în ea?

— Suntem doar noi trei, aaa, și marea.

— Păi, și nu intră apă în căsuță când e furtuna?

— Nu, când e furtuna intrăm noi în apă și ne plimbăm pe valuri...“

Ana-Gabriela Cozma, Oana-Andreea Gîrnet, Diana Gaman, clasa a VIII-a A

Știați că...

... Stațiunea 2 Mai este situată între orașul Mangalia și stațiunea Vama Veche, în apropierea Șantierului Naval Daewoo?

În stațiunea 2 Mai este o tabără pentru copii, cu o capacitate de 192 de locuri, în care ii veți vedea pe copii dimineața alergând pe plajă, jucându-se în mare sau făcând concursuri de alergat cu sacul pe plajă. Sunt haioși, veseli, gălăgioși, cu rucsacurile după ei și foarte activi. Își intind prosopul de plajă, dar nu stă niciunul; toți se joacă, se bălăcesc sau aleargă prin nisip. Poți fi și tu!

Conțează!

Culorile toamnei

Era o zi minunată, scăldată în aurul toamnei. Soarele se ascundeau după norii cenușii, parcă slăbit în puteri. Culorile toamnei erau fără egal, de la galbenul pal până la roșul de foc. Frunze ruginii, galbene, verzi sau arămii dansau parcă pe muzica vântului de toamnă. Deși își pierdeau podoaba, copaci se resemnau în murmur lin, văzând superbul covor ce se aşternea în jurul lor.

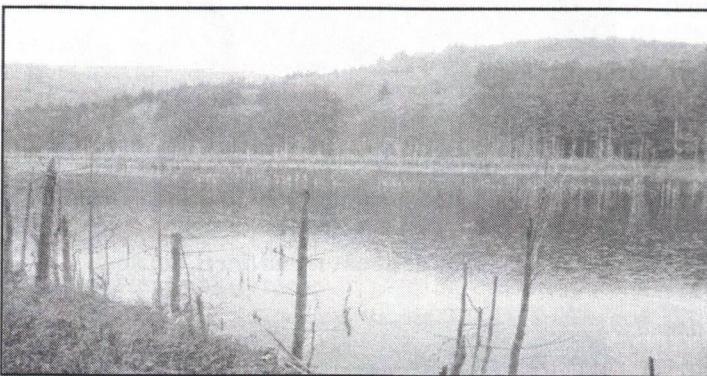
În aer se simțea mirosul ierbilor și frunzelor călătoare de mere dulci, ori de struguri aromați. Livezile și grădinile fremătau de agitația harnicilor culegători. Perele aurii, prunele brumate sau gutuile cu puf galben atârnau ca cerceii cu grele nestemate pe ramurile copacilor. În curând, vor fi adunate și vor umple cămăriile oamenilor. Recoltele îmbelșugate ale toamnei răsplătesc pe deplin munca lor neobosită. Păsările vâsleau în înălțimile albastre, exprimându-și regretul că trebuie să plece în lunga lor călătorie spre țările Soarelui. Ce tristă va rămâne pădurea fără trilurile lor încântătoare!

Pașii îmi umblau nestingheriți prin lumea culorilor de toamnă. M-am aplecat să adun câteva frunze multicolore cu gândul să le păstrez între filele unei cărți. Peisajul acesta extraordinar nu putea fi decât al toamnei.

Bucuria trăită peste zi mă făcea să mă gândesc la minunea pe care natura ne-o oferă în fiecare an.

Karina Arsintescu, clasa a II-a A

Minunătii din Neamț

Lacul Cuijdel (denumit și *Lacul Crucii*) este cel mai mare lac de baraj natural din România, situat în Munții Stânișoarei, la 25 km de Piatra Neamț.

Lacul, care are o lungime de 1 km, o suprafață de 2,2 ha, o adâncime maximă de 16 m și un volum de 907.000 mc de apă, s-a format în mai multe etape, începând cu anul 1978, prin surpare și alunecare, pe cursul mijlociu al pârâului Cuijdel, un affluent de stânga al râului Cuejdiu.

O a doua etapă importantă de formare a lacului a fost alunecarea din august 1991,

probabil cauzată de cutremurul din anul 1990, la care s-au adăugat ploile intense din 1991. Cu această ocazie, barajul natural format a blocat întreaga vale, determinând acumularea unei mari cantități de apă. Barajul natural care s-a format în urma alunecării de teren are o înălțime cuprinsă între 25 m spre malul drept și 30 m spre malul stâng și o lungime de circa 80 m.

Specialiștii consideră că principala cauză a multiplelor alunecări de teren o constituie acțiunea omului, care prin construcția vechiului drum forestier în această zonă a secționat deluviul de alunecare din baza versantului stâng, declanșând alunecarea inițială și seria de alunecări ulterioare. Construirea noului drum forestier în perioada 2003-2004 a condus la noi alunecări de teren.

Din acest motiv, ecosistemul nou format este amenințat de defrișările din zonele limitrofe. Eroziunea solului în zona drumului forestier și tăierile masive de arbori au dus la un grad mare de colmatare a lacului, într-un timp neașteptat de scurt.

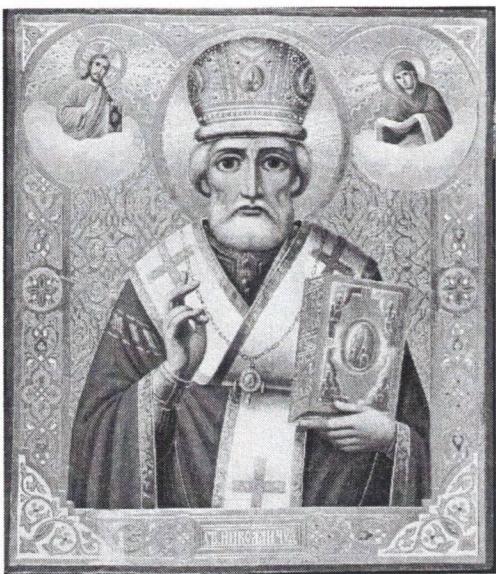
În lac au rămas ca martore ale unor vremuri apuse tulpinile copacilor ce tronează din ziua în care lacul s-a format și îi dau o frumusețe deosebită. Pe malul lacului Cuijdel sunt amplasate observatoare, care ne oferă o priveliște minunată, iar pădurea s-a îmbrăcat într-o platoșă de aramă care place ochiului. A fost foarte frumos; am văzut cum toamna în caleașca ei de frunze moarte vrea să se retragă, făcându-i loc iernii.

Noi ne-am retras subtil, lăsând lacul să se odihnească, și am ajuns acasă cu părerea de rău că nu am admirat până acum frumusețea lacului Cuijdel.

Narcisa Ababei, Florinela-Elena Alucăi, cl. a IX-a B

SFÂNTUL NICOLAE, OCROTITORUL COPILOR

Potrivit tradiției, Sfântul Nicolae s-a născut în secolul al IV-lea, în orașul Patara din Turcia. Provenind dintr-o familie de oameni îinstăriți, acesta a beneficiat de o educație aleasă. După multe rugăciuni, Dumnezeu le-a răsplătit credința dăruindu-le un copil milos, înțelept și foarte curajos. A învățat viața duhovnicească de la unchiul său, Nicolae, episcopul Patarelor. Rămas orfan devreme, Sfântul Nicolae și-a împărțit avereia la săraci, făcând nenumărate milostenii.

S-a gândit apoi să-și petreacă viața în tăcere și singurătate, însă prin descoperirea dumnezeiască a aflat care este voia lui Dumnezeu: „În mijlocul poporului să-ți săvârșești nevoința ta, dacă voiești să fii încununat de Mine“. Înălțat Arhiepiscop al Mirelor Lichiei, Sfântul s-a dovedit a fi un bun păstor al turmei sale. El este părintele bun și înțelept care dăruiește lumină și înțelepciune credincioșilor, este ocrotitor al copiilor și mare apărător al credinței ortodoxe.

Sfântul Nicolae a apărat dreptatea printre oameni și a salvat de la moarte trei bărbați nevinovati. A fost considerat sfânt de către popor chiar din timpul vieții sale. În rugăciunile lor, oamenii îl chemau în ajutor, având credința că îi vor apăra de necazuri. Două dintre minunile sale au marcat profund conștiința creștinilor și stau la baza convingerii că Moș-Nicolae aduce daruri în ajunul sărbătorii închinată acestui sfânt. Se spune că o familie săracă avea trei fete, care erau în pragul căsătoriei. Părinții s-au gândit că o viață „ușoară“ pentru ele ar fi soluția la sărăcia în care trăiau. Sfântul Nicolae le-a salvat sufletele, punând pe rând, la fereastra lor, câte o pungă cu bani.

După o viață aspră, dar încununată de succes, a trecut la viață veșnică în anul 343, pe data de 6 decembrie.

Din anul 1087, moaștele sale sunt păstrate la o biserică din Bari, în sudul Italiei.

În Europa, în secolul al XII-lea, ziua Sfântului Nicolae a devenit ziua darurilor și a activităților caritabile. Multe țări și-au păstrat propriile obiceiuri și tradiții de Sfântul Nicolae. Copiii cuminți primesc în noaptea de 5 spre 6 decembrie daruri în amintirea Sfântului Nicolae, iar cei obraznici câte o vărguță, care îi atenționează să se cumințească.

Tradiția spune că dacă ninge pe data de 6 decembrie, Moșul își scutură barba și iarna deja a sosit. Această zi este numită în popor și sărbătoarea lui *Sâncicoară*.

Elena-Emanuela Munteanu, clasa a XI-a A

Ce aduce Moș-Nicolae?

La noi, de Moș-Nicolae, copiii cuminți primesc, pe lângă jucării și dulciuri, o legătură de nuielușe frumos colorate, iar cei mai puțin cuminți primesc o nuielușă adevărată, care să le amintească de o eventuală pedeapsă. Sfântul Nicolae și ideea de moș care aduce daruri copiilor a apărut în Scandinavia, cu multe mii de ani înainte de Hristos. Vikingii aveau un zeu, Odin, care călătorea prin toată lumea, în timpul iernii, călare pe un cal cu opt picioare, oferind daruri celor buni și pedepsindu-i pe cei răi. Deși în creștinism s-au pierdut aceste povești, în conștiința oamenilor ele au rămas prin existența unor personaje cum ar fi Sfântul-Nicolae și Moș-Crăciun.

La creștinii din Republica Ghana, moșul care aduce daruri vine din junglă, în timp ce în Hawaii el coboară din barcă. În districtul german Berchtesgaden, 12 tineri îmbrăcați în paie și având măști care reprezintă animale dansează în urma Sfântului-Nicolae, sunând din tălăngi. După ce oferă daruri fiecărei case în parte, tinerii dau gazdele afară, făcându-se că le bat, un fel de pedeapsă simbolică pentru eventualele rele săvârșite. În Germania, Sfântul-Nicolae vine cu un aghiotant care poartă nume diferite. Sfântul-Nicolae are aici un sac în spate și un băț în mână, în timp ce aghiotantul este o ființă însășimântătoare.

În Danemarca, cel care aduce daruri are un sac în spinare și este purtat de reni. Copiii pregătesc o farfurie cu lapte sau o budincă de orez, în speranță că aceasta va fi mâncată de elfi, personaje despre care se crede că îl ajută pe educătorul de daruri.

Polonezii cred că darurile vin de la stele, în timp ce ungurii spun că ele sunt aduse de îngeri. În Siria, cadourile vin cu o cămilă Tânără în data de 6 ianuarie. Copiilor italieni le aduce daruri personajul La Befana, despre care se crede că a refuzat să-i conducă pe înțelepti la Bethleem când aceștia i-au trecut pragul, motiv pentru care La Befana își petrece timpul mergând în casă pentru a-l găsi pe copilul Hristos.

Conțează!

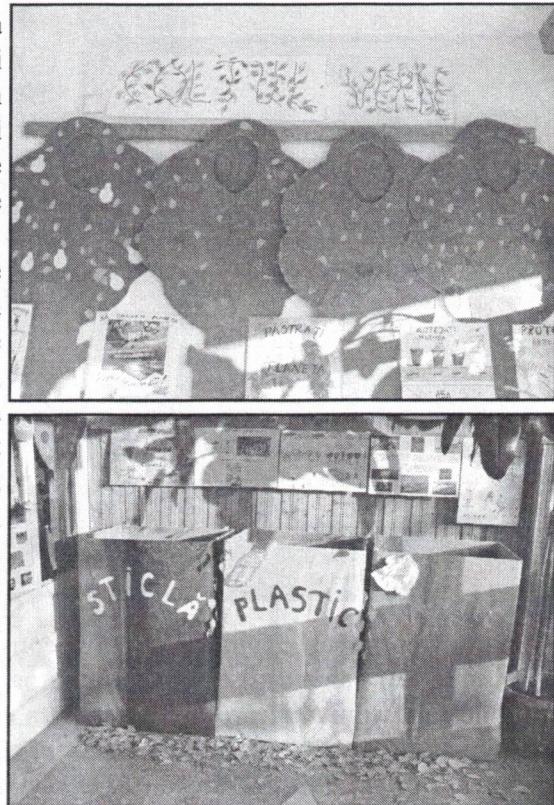
„COLȚUL VERDE“ DIN ȘCOALA MEA

Povestea „Colțului verde“ a înmugurit în mintea noastră acum 3 ani, când „prietenii naturii“ – alcătuit din elevi ai școlii – au participat la plantarea unor puietă de brad în apropierea orașului nostru. Copiii au fost foarte impresionați atunci de peisajul dezolant de la marginea pădurii, plin de hârtii și peturi și... ceea ce ar fi trebuit să fie o activitate de plantare de puietă a devenit o colectare de deșeuri selectivă.

Au reconstruit acum imaginea rămasă în ochii lor de atunci și mica pădure s-a mutat în școala lor, dar de această dată deșeurile sunt colectate selectiv: fiecare hârtiuță se duce la locul ei, nimeni nu râde de efortul lor, ci chiar li se alătură, iar oamenii mari, în care ei își pun toate speranțele, fac ceva cu acel gunoi... și lumea va deveni mai verde. Acum copiii pot simți efervescența transformării, cunosc „calea“, știu să aleagă, gândindu-se că alegerea lor va salva în viitor un pom sau poate vor consuma mai puțină energie.

Acstea mici licăriri din ochii lor și migala cu care și-au desenat speranțele pe un petic de hârtie ne îndeamnă să fim mai responsabili și să ne gândim că fiecare dintre noi își dorește în adâncul sufletului... și lângă el „Colțul verde“.

Înv. Raluca Alucăi

Apa mării, sursă de materii prime pentru economie

Omul folosește viețuitoarele apelor nu numai pentru hrana, ci și ca materii prime pentru economie. Acestea servesc cu succes în industria alimentară, farmaceutică și cea a coloranților, la fabricarea de încălțăminte și îmbrăcăminte, în artizanat.

De asemenea, s-a stabilit că algele sunt adevărate mine în miniatură, deoarece în corpul lor se regăsesc anumite elemente chimice, dar într-o concentrație mică. Compoziția chimică a algelor demonstrează că ele sunt o sursă neprețuită de bogătie. Nu întâmplător, algele se folosesc, cu precădere, în industria alimentară, farmaceutică, fotografică, cosmetică, textilă, a hârtiei și pielăriei, în industria de construcții, în ceramică și pictură, dar și la fabricarea alcoolului și a vinului, a îngrășămintelor pentru agricultură sau pentru hrănirea animalelor.

Un loc deosebit este rezervat și planctonului din Oceanul planetar – colonie de organisme care plutesc libere în masa apei. Planctonul constituie sursa de hrana pentru multe specii din fauna acvatică, fapt care îi conferă un rol primordial în lanțul trofic acvatic. Conchidem că planctonul intervine masiv, dar indirect în alimentația omului.

Actualele tehnologii de punere în valoare a potențialului economic pe care îl are continentul albastru conferă o rentabilitate crescândă organismelor vegetale și animale din adâncuri.

De departe se distinge valoarea inestimabilă a algelor marine. Acestea din urmă sunt plante al căror mediu de viață este apa. Natura a creat o gamă variată de alge, dintre care deosebim: alge verzi, roșii, albastre, brune, fotofile (denumite astfel pentru că trăiesc în ape puternic luminate) și alge sciafile (denumite astfel deoarece trăiesc în ape slab luminate).

Nu putem ignora faptul că potențialul economic al algelor depinde foarte mult de gradul de poluare a Oceanului planetar. Ca urmare a procesului de poluare a apelor, algele devin improprii integrării în sistemul alimentației umane.

Două îndeletniciri care au stârnit de ani interesul omului sunt *pescuirea și cultivarea mărgăritarelor*; în fiecare dintre ele excelează niponii. În numele lor s-au scris legende frumoase care dăinuiesc chiar și astăzi în Golful Persic sau în Țara Soarelui-Răsare. (Din seria „Continuentul albastru“)

Daria Zăhăleanu, clasa a VIII- a A
Coord., prof. Emilia Cojocaru

În drum spre viață de student...

Pe data de 27 octombrie 2011, în perioada practicii comasate, elevii clasei a XII-a au avut deosebita plăcere de a realiza o vizită de documentare la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi“ din Iași.

Astfel, chiar la prima oră a zilei am pornit la drum. Atmosfera din tren a fost una veselă, cu bancuri și glume, punând la bătaie și planul pentru Balul bobocilor. Ajunși în Iași, după aproximativ 2 ore de călătorie, am pornit direct spre primul punct al deplasării noastre: Mitropolia Moldovei și Bucovinei. Acolo, ne-am închinat la Sfintele Moaște ale Sf. Parascheva și am rămas profund impresionați de frumusețea catedralei. De aici, ne-am îndreptat către cheia excursiei. Pornind de la Mitropolie, am trecut pe lângă grandiosul Palat al Culturii, apoi ne-am întors privirile spre „tăcuta“ apă a Bahluiului, lăsând în urmă vestitul cartier Podul-Roș.

În cele din urmă am ajuns la porțile Universității. Am fost primiți cu brațele deschise de către domnul prof. dr. ing. Edward Racosi, prodecanul Facultății de Mecanică. Acesta ne-a introdus într-o lume a tehnologiei, în care științele exacte dictează unor domenii precum robotică, mecatronica, ce pun bazele acestei universități de prestigiu.

Cu o istorie de aproape 200 de ani, această instituție ocupă un binemeritat loc 5 în topul celor 12 universități de prestigiu ale țării, cu facultățile de Construcții, Mașini și Management Industrial, Electronică, Energetică și Informatică Aplicată, Textile, Pielărie și Management Industrial.

Cele vizitate de noi au fost Mecanică și Automatizări și Calculatoare. Despre Facultatea de Mecanică vă putem spune că are 3 cicluri de școlarizare: licență, masterat și doctorat și 3 domenii de activitate: inginerie și autovehicule, inginerie mecanică și robotică și mecatronică. Facultatea deține aproximativ 1000 de studenți și 70 de cadre didactice. În cadrul Facultății de Automatizări și Calculatoare există 3 domenii de activitate: calculatoare, tehnologia informației și ingineria sistemelor. 50% dintre studenți beneficiază de burse de merit, burse Erasmus în toate țările din Europa. Alături de ghidul nostru, am vizitat multe laboratoare de specialitate, dotate cu tehnologie de ultimă generație, în unele descoperind tehnologii ale viitorului: roboții.

Vizita la această Universitate ne-a făcut pe unii din noi să ne dorim să contribuim la descoperirea unor noi tehnologii de viitor.

Ultima oprire înainte de plecare a fost la Iulius Mall. După cumpărături, ne-am urcat în tren și am plecat spre casă.

Ziua nu a fost deloc una pierdută, ba din contră, a fost o zi reușită în ceea ce privește alegerea meseriei noastre de viitor. Mulțumim domnului profesor Romeo Roman pentru această zi și aşteptăm cu nerăbdare altă vizită la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza“.

Ana Olteanu și Ioan Resmeriță, clasa a XII-a

Conțează!

CAUTÂND NESTEMATE (I)

Domnule profesor,

Vă adresez și pe această cale rugăminte de a scrie pentru elevii din Tg.-Neamț, de la Liceul Economic „Vasile Conta“, câteva gânduri legate de istoria locului, văzută de un profesionist. Amintiți-vă de oameni care v-au marcat viitorul.

De ce credeți că e important să învățăm matematică și fizică?

Poate ne dezvăluți din trăirile pe care le aveți astăzi, poate ne călăuziți pașii spre a căpăta și noi forță care v-a însotit în frumoasa dumneavoastră carieră.

Vă mulțumesc.

Prof. Cristina Ioan

Apelului meu a răspuns și domnul profesor doctor inginer **CONSTANTIN SĂRMAȘANU-CHIHAI**, de la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi“ Iași, Facultatea de Electrotehnica.

Înainte de a uita!

Urcuș spre electrotehnică prin științele exacte

Mai întâi număratul

Am văzut lumina zilei în luna florilor a anului 1955 foarte aproape de malul Ozanei, în Timișești. Așa că încă de mic m-am bălăcitat în apa „limpede ca cristalul” la care ajungeam în câteva minute în capătul grădinii. Acolo era raiul nostru, al copiilor mai mari sau mai mici.

Zilnic număram peștișorii pe care îi prindeau colegii de joacă, încântat și totodată invidios de talentul lor și supărât foc de neîndemânarea mea. Și ca să nu fiu lăsat chiar de capul meu, mama îmi dădea în grijă și câțiva miei zburdalniți pe care-i păzeam conștiincios până se întregea grupul.

Eeei, pe aceștia i-am numărat de foarte multe ori!

Preocupat tare cu treburile serioase specifice vârstei, uitam de ei și-i pierdeam prin lunca Ozanei plină de mărăciniș (zdraveți parcă le zicea) sau, mai grav, prin grădinile vecinilor.

Oricum, până îi adunam, îi număram de mii de ori, în speranța unei minuni. Până la urmă, tot mama îi găsea de cele mai multe ori, iar eu o urmam în căutare, încurajând-o cu mult calm:

– Lasă, mamă, că-i găsim! Mai avem doi, mai avem unul... Am mai pierdut unul...

Și uite așa, aproape zilnic număram și zecile de zgârieturi datorate mărăcinilor prin care alergam voit sau nevoit, îmbrăcat aproape întotdeauna în pantaloni scurți bufanți.

De la patru-cinci ani am început să număr și să socotesc serios „ajutându-l” pe Ionel, fratele meu, care devenise școlar, pe care cu greu am fost oprit să-l însotesc. M-am mulțumit până la urmă și numai cu placerea de a face lectiile împreună pe caiete separate.

Așa că primii mei ani de școală au fost o mare plăcere. Mă bucuram însă că îi eram de ajutor doamnei învățătoare Antoniu în încercarea de a-i învăța pe colegi, mai întâi bețioare, cărlige, apoi litere, cifre, adunare, scădere...

Vai, câtă răbdare săracă avea cu mâna fiecăruia și cât mă enervam eu când vedeam că nu reușesc să-i fac să prindă repede!

Dar aveam și altă treabă totuși. Ai mei erau în plină construcție a noii case. Așa că, odată cu începutul școlii, am părăsit Ozana și ne-am mutat practic în casă nouă aproape de malul Moldovei. Număram sutele de dranițe pe care le căram apoi meseriașilor, vegheam ca fiecare dintre acestea să fie bătută cu același număr de cuie „numai de draniță”, iar în tabla de pe margine neapărat numai cu „cuie de tablă”.

Apoi cerdacul! Câți stâlpi, câte cercevele, fiecare cu forma și atracția ei!

Mi-l amintesc în mod deosebit, deoarece am primit ca jertfă pentru el câteva „mângâieri” de la tata. Încercasem să îmbunătățesc calitatea a doi stâlpi cu un design „din bărdiță” ce n-a fost tocmai pe placul lui. E vizibil și acum și mă mândresc cu el. Dar cel mai mult îmi amintesc felul în care a încercat tata să mă facă să înțeleg că nu e bine ce-am făcut:

– Măi băiete, acești stâlpi țin casa. Dacă îi tai, cade casa, asta vrei?

Dar replica mea printre scâncete l-a dezarmat:

– Dar până acum, de ce nu a căzut? Doar nu au fost de la început?

Apoi revista, matematică și experimentul

Ciclul doi a trecut și el repede, deoarece toate materiile mi se păreau interesante și mai ales că matematica era predată de domnul profesor Antoniu, soțul învățătoarei, cu care între timp devenisem vecin, iar fizica și chimia, cu domnul profesor Anisescu, vărul meu primar.

Ce mare noroc! Profesorul Antoniu făcea cu noi aproape zilnic ore suplimentare de matematică, iar profesorul Anisescu, experiențe interesante în orele de laborator. Începuserăm chiar să lucrăm din *Gazeta matematică*, profitând de colecția ce mi-o trimitea anual unchiul meu, profesor la Universitatea din Iași.

Odată, cred că mai mult ca s-o impresionez pe o colegă care-mi plăcea și cu care concuram, am reușit să rezolv mai multe probleme din gazetă decât îmi dăduse profesorul Antoniu.

– Sârmășanu, ai intrat în matematică până la genunchi. Vezi să nu te împotmolești!

Cred totuși că era și puțină invidie. Fiul lui, colegul meu de bancă, era un elev foarte bun, dar mai puțin productiv.

Profesorul Anisescu avea obiceiul să ne întrebe după corectarea extemporalelor dacă suntem mulțumiți cu nota. Dacă spuneam că nu suntem mulțumiți, ne mai punea câteva întrebări și de obicei mărea nota.

Odată s-a întâmplat că, luându-i în ordine alfabetică, toți până la mine au spus că nu sunt mulțumiți și l-am simțit un pic iritat. Eu aveam nota 9 în extemporal. Când a ajuns la mine:

– Sârmășanu, ești mulțumit de nota?

– Da, domnule profesor.

– Ei bine, dacă ești mulțumit, atunci îți trec nota 8 în catalog.

A trecut nota 8 în catalog și m-a chemat cu carnetul la catedră. S-a uitat la mine cu subînțeles:

Știați că...

... în Moldova anului 1562 are loc prima încercare de a pune bazele a ceea ce va deveni, mult mai târziu, învățământul superior, prin înființarea Școlii Latine de la Cotnari? În 1813, Gheorghe Asachi înființează prima școală de ingineri hotarnici și ingineri civili cu predare în limba română. Această școală poate fi considerată nucleul învățământului tehnic superior din Moldova. În continuare, școala se dezvoltă în cadrul Academiei Mihăilene (1835) și, ulterior, în cadrul Universității din Iași, înființată în anul 1860.

Pe 7 noiembrie 1912, în urma aprobării noului regulament al Facultății de Științe din cadrul Universității, se înființează învățământul superior electrotehnic, chimic aplicat și agronomic, eveniment care reprezintă, de fapt, adevăratul act de înființare a ceea ce va fi, ulterior, Institutul Politehnic din Iași.

În luna martie a anului 1937, ca urmare a votării Legii Învățământului de către Parlamentul acelor vremuri, învățământul superior tehnic este scos de sub egida Universității prin înființarea Școlii Politehnice, singura instituție de învățământ superior abilitată să acorde de la acea dată titlul de inginer. Ca urmare firească a dezvoltării școlii ingineresci ieșene, instituția nou creată a luat de la bun început numele lui Gheorghe Asachi, întemeietorul învățământului superior tehnic românesc, iar primul său rector a fost profesorul universitar Cristea Otin.

În prezent, Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași este condusă de Senat, alcătuit din reprezentanții fiecărei facultăți și ai studenților. La fiecare patru ani, Senatul alege rectorul, prorectorii, președintele Universității și secretarul științific al Senatului.

– Altă dată să nu mai fii mulțumit.

Am izbucnit deodată în plâns și m-am dus în bancă. Nu știu când s-a terminat ora. El a plecat în cancelarie, a lăsat catalogul și nu după mult timp s-a întors. Plângeam încă singur în clasă. S-a așezat langă mine, m-a luat în brațe și, plângând și el:

– Costele, te rog să nu-i spui nimic lui bădia Iacob. Uite, îți dau o cheie de la laborator și vîi să faci tu ce vrei acolo când e liber.

– Biiine..., dar pot să vin și cu Titi Antoniu?

– Da, veniți amândoi, dar să aveți grija.

Vai, câte nebunii am mai făcut în laboratorul ăla! Tot ce învățam dimineață, experimentam după-masa în laborator. Cele mai spectaculoase erau experimentele ce îmbinau fizica și chimia. Cu cât ieșea mai mult fum și mai frumos colorat, cu atât era mai distractiv.

De fapt una din acestea a pus și capăt accesului nostru în acest loc minunat. Norocul nostru că era spre sfârșitul ciclului doi. Tocmai făcusem la ore principiul motorului cu reacție și, pentru exemplificare, profesorul ne-a făcut experimentul cu oul spart umplut cu spirt așezat pe apă și aprins. Vai, ce frumos mai zbura deasupra apei!

După-măsă noi am repetat experimentul, dar l-am îmbunătățit: am făcut rost de un vas cu o suprafață mult mai mare, un ou de gâscă pe care l-am umplut cu alcool dublu rafinat și... foooc! A prins oul acela o viteză crescătoare și, după câteva rotații prin vasul cu apă, s-a desprins și a zburat într-un dulap cu hârtii și substanțe chimice de tot felul. Am stins noi până la urmă, dar rezultatul dezastrului nu a putut fi ascuns privirilor curioase ale personalului de serviciu.

Ca urmare, a doua zi a trebuit să predăm spășiți cheia.

(Continuarea, în numărul următor)

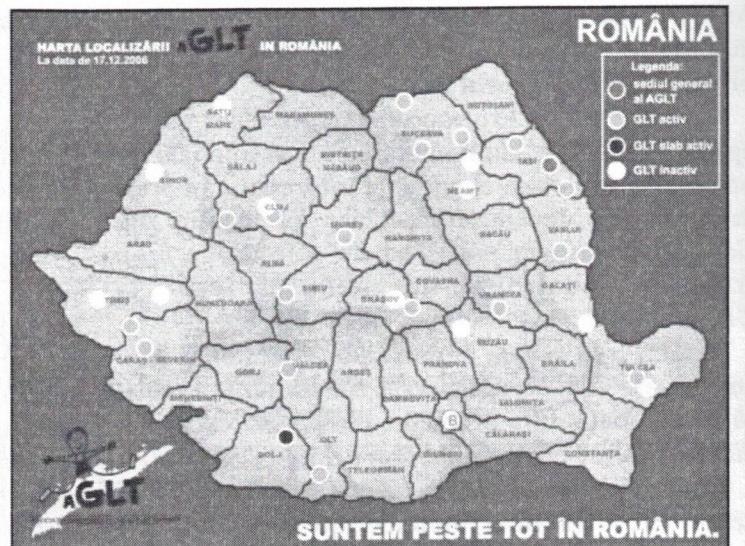
Prof. univ. dr. ing. Constantin Sârmășanu

Conțează!

Fii la modă, voluntariatul îți vine bine!

Gala Voluntarilor 2011 este primul eveniment național dedicat recunoașterii voluntarilor, proiectelor de voluntariat, coordonatorilor de voluntari și a centrelor de voluntariat din întreaga țară, eveniment care marchează finalul evenimentelor organizate în România sub egida Anului European al Voluntariatului 2011 (AEV) și Ziua Internațională a Voluntarilor, celebrată în fiecare an în data de 5 decembrie. Gala Voluntarilor va avea loc la București în data de 12 decembrie 2011 și este organizată de Grupul de coordonare AEV 2011 în România.

Voluntariatul este activitatea de interes public desfășurată din proprie inițiativă de orice persoană fizică, în folosul altora, fără a primi o contraprezătită materială. Cea mai întâlnită formă de voluntariat este organizația nonprofit. Cele mai multe organizații de acest tip sunt cele studențești. Există organizații neguvernamentale care își desfășoară activitățile (total sau parțial) cu sprijinul echipei de voluntari: AGLT – Asociația Grupurilor Locale de Tineret.

❖ AGLT. Da, vi se pare un cod secret, dar nu e aşa... Asociația Grupurilor Locale de Tineret, creată în cadrul unui proiect flamando-român ca o organizație executivă, reunește 50 de membri, animatori rurali tineri ce lucrează în diferite sate și orașe mici în România, mai mult de 40 în acest moment. Activitatea lor constă în organizarea de zile de joacă pentru copiii cu dizabilități din comunitatea lor, dar de asemenea există schimburi, traininguri, acțiuni culturale, educație nonformală. AGLT susține grupurile locale ca o organizație umbrelă și pentru sfaturi pedagogice.

❖ Scopul AGLT este de a întări capacitatea de acțiune în comunitate a tinerilor și a grupurilor de tineri care dezvoltă proiecte de acțiune socioculturală.

Obiectivele se înscriu în domeniul educației (cu precădere al celei nonformale), informării, managementului și petrecerii timpului liber. În acest sens, proiectele elaborate și implementate de AGLT urmăresc:

- ❖ identificarea tinerilor și a grupurilor de tineri cu inițiativă în acțiunea socioculturală;
- ❖ promovarea valorilor umane pe principii de competență și eficiență;
- ❖ promovarea creațivității, a creatorilor și a performanțelor acestora;
- ❖ crearea unui cadru de dezvoltare a persoanelor din grupul-țintă prin instruire și informare;
- ❖ oferirea de oportunități de exprimare pentru cei care au anumite abilități.

Vă așteptăm și pe voi!

Andreea-Florina Bumbea, clasa a XI-a A

Drumul către MISS

Total a început cu o preselecție ce a avut loc pe data de 23 septembrie. Inițial am luat totul ca pe o simplă încercare. Am crezut că ceea ce se întâmplă la un bal al bobocilor este un spectacol simplu și frumos sau chiar un joc pentru ca tinerii să își petreacă timpul liber într-un mod plăcut.

Cu multe emoții, am participat alături de colegii mei la preselecția organizată de elevii clasei a 12-a. Spre surpinderea mea, am câștigat acea preselecție și i-am văzut pe ceilalți încântați de prestația mea. Cu acea ocazie am început să prind curaj și după ce am tras la sorti numărul partenerului și personajului pe care urma să-l interprezez, am început pregătirile pentru marea seară de bal.

La început m-am simțit mică în toate sensurile. Toate celelalte fete aveau roluri de prințesă; doar eu trebuia să fiu soția lui Shrek, Fiona.

Am muncit mult și, ca în orice drum pe care îl urmăm, au existat multe piedici. Pe lângă acele repetiții, aveam școală, familie și prieteni care aveau nevoie de o atenție mare. Mulți au vrut să renunțe: era prea greu și nu ne așteptam la asta. Până și un simplu dans era mai complicat decât părea, iar răbdarea era mereu pusă la încercare. Însă am primit ajutor necondiționat de la cei mai mari și doar aşa am reușit să mergem mai departe și să realizăm acest bal.

Cu multă teamă și emoții, pe data de 11.11.2011, alături de partenerul meu, Andrei Scutariu, și ajutați de Ioan Resmeriță, am concursat cu ceilalți pentru titlul de Miss/Mister Boboc 2011 al Liceului Economic „Vasile Conta“. Deși mulți mă încurajau înainte spunându-mi că voi câștiga locul I, îmi era greu să cred, pentru că am văzut efortul colegilor mei și știam că au la fel de multe șanse de reușită.

Balul a durat mult, dar timpul a trecut foarte repede și când am ajuns la final, la premiere, parcă nu reușeam să realizez că deja totul s-a terminat. M-am trezit deodată singură în spatele tuturor și nu reușeam să realizez ce se întâmplă. Într-o clipă am primit coroană și acea panglică pe care scria: „Miss Boboc 2011“. Toată lumea a venit să mă felicite și abia atunci am realizat că juriul m-a apreciat și mi-a oferit punctajul cel mai mare... Vă mulțumesc!

Voi păstra mereu cu drag în suflet această amintire și o voi împărtăși cu mulți alții care sunt dornici să afle această „poveste“.

Maria-Magdalena Gavriloaia, clasa a IX- a A

De la un simplu elev de liceu, la Mister Boboc...

Spectacol, eveniment, tradiție sunt doar câteva cuvinte care definesc Balul bobocilor. Toți bobocii au avut șansa să participe la acest bal, șansă pe care am avut-o și eu.

M-am înscris cu gândul de a le arăta celorlalți cine sunt și ce pot. Am un spirit competitiv, puternic și sunt o persoană ambicioasă și hotărâtă, calități care, zic eu, m-au făcut un candidat bun în

rândul pretendenților la titlul de Mister.

Dar, pentru a ajunge la acest titlu, este nevoie de multă muncă, răbdare, implicare, dorință de a câștiga, seriozitate. Pentru a pune în scenă acest spectacol, organizatorilor le-au trebuit multe ore de muncă și mult calm cu noi, bobocii. Pe parcursul repetițiilor s-a muncit, s-a transpirat, s-a dansat, totul pentru a reuși să punem în scenă un bal demn de Liceul Economic „Vasile Conta“. Ziua balului a fost dovada că noi, bobocii, împreună cu organizatorii, am meritat să urcăm pe scena Casei de Cultură, în fața întregului oraș, și să arătăm cine suntem, calitățile noastre cele mai bune, frumosul din noi, talentul nostru și să facem un bal de calitate, care va rămâne în gândul și inima oamenilor mult timp.

Eu am plăcut mai mult, doavadă fiind titlul de Misster Boboc pe care l-am primit în urma jurizării. A trecut puțin timp de când am câștigat, dar deja trebuie să adopt o nouă atitudine, să demonstreze seriozitate. Desigur, titlul vine și cu o popularitate crescută în rândul prietenilor, ceea ce nu pot să zic că îmi displace, ba din contra. Acum sunt mai fericit și zâmbesc mai mult, mi-am dovedit că pot să fac un lucru dacă mi-l doresc îndeajuns de tare și să câștig. Titlul de Mister a fost țelul meu de până acum, de când sunt boboc. Urmează educația!

Doresc să le mulțumesc mult celor care s-au implicat, organizatorilor, dar și celorlalți boboci, fără de care spectacolul nu ar fi putut avea loc. De asemenea, le mulțumesc celor care au venit și mi-au fost alături. Recomand și salut ideea acestui show! Mulțumesc!

Lucian Cerbu, clasa a IX-a B

Conțează!

Boboci la teiul „Luceafărului”

După un an de teorie a venit ziua în care a fost nevoie să ne punem în practică toate cunoștințele de specialitate acumulate, iar profesorii noștri de specialitate au hotărât că cel mai bun loc pentru aceasta este Carrefour. Zis și făcut: clasele a IX-a A și a IX-a B au mers împreună în practică, la Iași, pentru a dobândi cunoștințe și a obține... ultima notă.

După o activitate intensă la Carrefour, desfășurată pe parcursul câtorva ore, am ales Parcul Copou, ca loc de relaxare. Alegerea a fost bine determinată; cu toții ne-am dorit să cunoaștem locul în care Mihai Eminescu își găsea inspirația și iubirea... teiul din grădina Copou.

Teiul lui Eminescu este un tei argintiu vechi de circa 250 de ani, situat în Parcul Copou din Iași. Acesta este vizitat în fiecare zi de un număr mare de turiști și de îndrăgostiți, fiind denumit și „copacul îndrăgostitilor“. În fața teiului se află un bust de bronz al lui Mihai Eminescu, opera sculptorului Ion Mateescu.

Bucuroși că am încheiat primul an de liceu cu o excursie minunată, într-o notă atât de optimistă, mulțumim domnilor profesori Elena Roșu, Monica Asofiei și Romeo Roman pentru deplasările oferite cu mult drag. E un prilej pentru a le mulțumi tuturor dascălilor pentru răbdarea de care au dat doavadă; ne-au învățat ce e mai bine în viață și... să nu ne acomodăm prea mult cu apelativul de „boboci“, căci va trece repede. Așa și fost...

Mirela Baciu, clasa a X-a A, Rareș Ravariu, clasa a X-a B

Muzeul Apelor „Mihai Băcescu“

În ziua de 12 noiembrie, elevii claselor a X-a de la liceul nostru au pornit într-o călătorie spre Cetatea Sucevei. Prima oprire a fost la Muzeul Apelor „Mihai Băcescu“ din Fălticeni.

Ştiați că Muzeul Apelor din Fălticeni este succesorul muzeului întemeiat în anul 1914 de profesorul Vasile Ciurea? Unul dintre elevii profesorului Ciurea a fost academicianul Mihai C. Băcescu. Peste ani, acesta nu și-a uitat primul profesor și, drept recunoștință, a înființat Muzeul de științe naturale, care a fost inaugurat la 17 august 1982, în cladirea fostului tribunal orășenesc. În 28 martie 1993 muzeul și-a schimbat denumirea în Muzeul Apelor „Mihai Băcescu“.

Muzeul prezintă lumea cercetătorilor Emil Racoviță, Grigore Antipa, Paul Bujor și Ioan Boreca, exponatele de aici reliefând contribuția științei românești în domeniul hidrobiologiei.

Muzeul cuprinde peste 700 de piese donate de academicianul Mihai C. Băcescu. Toate acestea sunt expuse în două săli, ca un omagiu adus marelui savant.

În muzeu găsim mai multe secții și anume: arheologie, istorie, arme vechi, etnografie, carte veche, numismatică și fotografie.

Un exponat deosebit de valoros este Trăsurica, executată de Leon Comnino. Aceasta a lucrat la ea timp de 35 de ani, folosind ca unealtă doar un briceag. Trăsurica a fost expusă în 1937 la expoziția universală de la Paris.

Zestrea muzeului este îmbogățită pe deplin de un exponat unic: globul terestru executat la scară, ce reprezintă atât relieful uscatului, cât și configurația reliefului subacvatic, executat cu măiestrie și cu exactitate milimetrică de profesorul de geografie Neculai Isac.

Trebuie să recunoaștem că pentru câteva minute am simțit marea alături de muntele care stăpânește zona noastră.

Dar, pentru a vă convinge de autenticitatea celor scrise, rugați profesorii voștri să vă însoțească până la Fălticeni. Nu veți regreta!

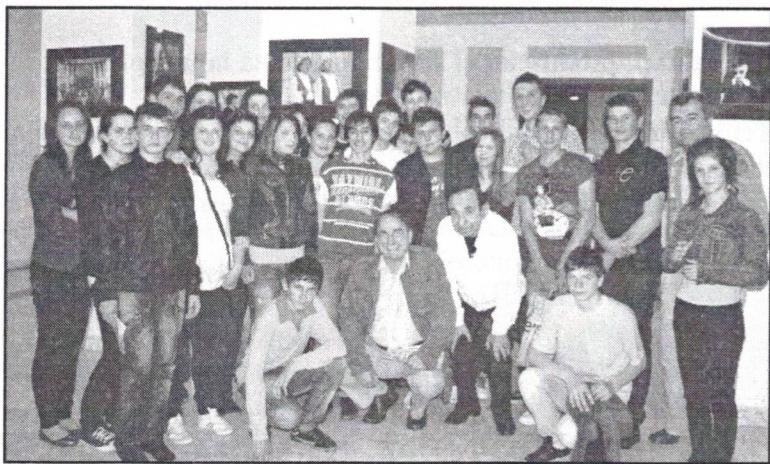
Alexandru Apetri, Sorin-Valentin Monu, clasa a X-a C

Hoinari prin București

Contează!

Clasa a IX-a reprezintă perioada din viața de elev în care realizăm cel mai amplu proces de socializare: noi colegi, noi profesori. În sprijinul acestui proces au venit „multele” ieșiri cu clasa: unele prin apropiere, altele în capătul celălalt de țară.

spre un „necunoscut” cu multă curiozitate. Astfel, am pornit din Tg.-Neamț până la Pașcani, de unde urma să ne îmbarcăm în trenul ce urma să ne ducă spre Capitală.

Pe tot parcursul drumului urma să ne odihnim spre a fi plini de energie; dar... cine să doarmă, când glumele și buna dispoziție ne-au copleșit. De la Buftea am început să numărăm stațiile de tren, așteptând să ajungem cât mai repede în capitală.

Ooo! Ce minune!... Așteptarea a luat sfârșit! Cu toții am sărit din tren și am plecat spre pătuțurile care ne așteptau pentru a ne odihni câteva ore.

Am vizitat Parlamentul României, Parcul Cișmigiu, Televiziunea Română, unde ne-am întâlnit cu domnul Cristi Tabără, centrul vechi al Bucureștiului și, desigur, Patriarhia Română.

Cel mai interesant eveniment la care am participat a fost piesa de teatru „Arca lui Nae”, la Teatrul de Comedie „Constantin Tănase“. Astfel, am avut ocazia de a-i cunoaște pe distinții actori Nae Lăzărescu și Vasile Muraru, care ne-au încântat cu un spectacol minunat, cum numai acești maeștri ai comediei știu să facă.

La final am făcut cunoștință cu maeștrii. Le-am oferit revista școlii, am făcut câteva fotografii și le-am adresat invitația de a ne vizita. Ne-au impresionat primirea lor călduroasă, disponibilitatea de a dialoga cu noi, simplitatea de a ne zâmbi și de a ne face importanți.

După această excursie ne-am dat seama că este foarte important să cunoști oameni și obiceiuri noi. Am mai învățat că pentru a fi un mare artist trebuie să muncești mult, foarte mult! Pentru că în spatele scenei se depune un efort urias pentru reușita unei reprezentări de două ore.

Sperăm ca și voi să faceți astfel de excursii, pentru că veți avea foarte multe de învățat!

Isabela Nastase, clasa a X-a A

Știați că...

... teatrul de revistă românească modern este legat de numele și activitatea lui Constantin Tănase și al Companiei „Cărăbuș“, înființată la 2 iulie 1919? După Compania Cărăbuș (1919-1939) și după dispariția marelui actor popular Constantin Tănase (1945), teatrul a funcționat sub alte denumiri temporare (Ansamblul de Estradă, Teatrul de Stat de Estradă și din 1962 Teatrul Satiric-Muzical „C. Tănase“, până în anul 1990, când a primit titulatura cea mai adevarată sub care funcționează și astăzi, Teatrul de Revistă „Constantin Tănase“).

Până în anul 1991, Teatrul de Revistă „Constantin Tănase“ a beneficiat de trei scene permanente: Sala Savoy, Sala Victoria și

Grădina Boema, în prezent beneficiază doar de scena Savoy. Teatrul de Revistă „Constantin Tănase“, continuatorul de drept și de fapt al tradiției revistei românești, are o activitate neîntreruptă de 81 de ani în acest domeniu, timp în care s-a impus ca o instituție artistică de prestigiu, ce se bucură de prețuirea unui public numeros. Acest gen de teatru care îmbină într-un mod specific gustul montărilor de fast cu satira socială și cetățenească s-a dovedit a fi un gen de spectacol unic în lume, nemai întâlnit pe celelalte scene de divertisment.

Contează!

Prima zi de practică

Pentru a căpăta cât mai multe competențe în domeniul economic și aprofunda conținuturile pe care le-am învățat pe parcursul anului școlar 2010-2011, profesorii de specialitate au organizat o aplicație practică la una dintre cele mai mari rețele de retail din România. Este vorba despre hipermarketul Carrefour ERA din Iași.

A fost prima noastră escapadă în domeniul calității produselor și serviciilor, acasă la un specialist în domeniu.

În ciuda frigului și a ploii mocănești, după cum spun bătrânii, am pornit la drum. Elevii claselor a IX-a A și a IX-a B, însorți de dirigenți, au început cea mai interesantă zi de licean (de până atunci). Urma să fim printre clienți, să urmărim comportamentul acestora, să identificăm produse și să le clasificăm, pentru a demonstra că stăpâним materia de peste an.

Deși drumul spre Iași ar putea părea obosit, pentru noi a părut o clipă, deoarece nerăbdarea de a demonstra dascălilor noștri că suntem valoroși ne-a mobilizat. Evident, n-au lipsit buna dispoziție și povestile școlărești.

La Carrefour am devenit serioși. Păream niște angajați, ceva mai tineri, îmbrăcați unii în albastru (echipa celor de la A), ceilalți în alb (echipa celor de la B). După ce managerul de marketing al magazinului ne-a primit cu multă căldură și ne-a informat asupra regulilor pe care urma să le respectăm, am pornit la treabă.

Completarea fișei de lucru a fost mai degrabă o competiție între noi, profesorii monitorizându-ne permanent pentru a nu încalcă regulile anterior stabilite. După un efort plăcut, fișele au fost predate spre analiză.

Pe parcursul activității noastre, rețea media din magazin a informat clienții asupra prezenței noastre, urându-ne succes în devenirea noastră profesională. De fiecare dată când glasul rostea: „liceenii de la Vasile Conta din Tg.-Neamț”, elevii păreau mai mândri de ipostaza lor de viitori „tehnicieni în activități economice”. De fapt, pe fiecare dintre noi ne interesa și obținerea notei maxime. Și am obținut-o!

La final am primit materiale promoționale din partea gazdelor noastre, am făcut o fotografie de final și am primit urări de „vacanță plăcută”. Urma vacanță mare!

Următoarea destinație a fost Parcul de pe colina Copou, unde, la umbra „Teiului lui Eminescu”, un imens copac care ascunde în spatele său o adeverată istorie, am făcut o altă fotografie pentru albumul claselor noastre. Și parcă pentru a ne arăta că vremea este sensibilă la iubirea eminesciană, ploaia s-a oprit!

Nu putea lipsi din program Iulius Mall. Dar despre această etapă din vizită, poate vă vom spune într-un număr viitor.

Urma vacanță mare!

Simona Ciudin, Alexandra Salomia, clasa a X-a A

Stiați că...

Rețeaua Carrefour este cel mai mare retailer european și al doilea din lume, după Wal-Mart? Cu 456.000 de angajați în 30 de țări, Carrefour are numeroase divizii și subsidiare în Uniunea Europeană, America de Sud, Africa și Asia.

Primul hipermarket Carrefour din România a fost deschis la București în anul 2001. În prezent rețeaua Carrefour hipermarket cuprinde orașele Arad, București, Brăila, Brașov, Buzău, Cluj, Constanța, Drobeta-Turnu-Severin, Focșani, Iași, Oradea, Ploiești, Pitești, Sibiu și Suceava.

Rețeaua Carrefour România a intrat și pe segmentul supermarketurilor, prin magazinele Carregour Market. Pentru a fi mai aproape de clienți și a duce calitatea produselor în inima cartierelor din orașe, a fost creată și rețeaua Carrefour Express.

Pentru că moda este o preocupare permanentă a tinerilor,
vă propun un foileton care să se ocupe de

ÎMBRĂCĂMINTEA OMULUI, ÎN TIMP ȘI... SPAȚIU

Motto: „Viața poate fi înțeleasă doar privind în urmă, dar poate fi trăită doar privind înainte”
(S.Kierkegaard)

Partea a VI-a Moda în contemporaneitate

În secolul al XX-lea, schimbările în vestimentație s-au produs rapid, în primul rând în ceea ce privește vestimentația feminină, care a evoluat treptat spre formele funcționale de astăzi.

În acest secol moda se schimbă mai mult decât în întreaga sa istorie. Moda nu mai este apanajul unui grup sau al unor clase sociale. Acest secol marchează un acces general la modă.

Moda anului 1925 marchează fenomenul emancipării femeii, care își afirmă dreptul de a fi egala bărbatului. Rochia femeii, scurtată brusc, mai mult decât în întregul ei trecut, talia coborâtă sau talia dreaptă, confecționată din materiale textile diverse sau din piele, ca și părul tuns foarte scurt anunță o nouă epocă pentru femeie. Încă din 1913, Pioret eliberașe femeia de corset.

În jurul anilor 1930-1935, moda tinde din nou spre o alta greoală și este pe cale să se transforme într-o modă asemănătoare celei cu crinolină.

După al Doilea Război Mondial, nu se mai poate concepe o reîntoarcere spre un stil greoi în modă. New-lockul lansat în 1948 de francezul Dior, cu rochia lui normală, nici lungă, nici scurtă, nici largă, nici strâmtă, cu talia la locul ei, prefigurează oboseala unei lumi scăpate din iadul războiului.

În 1964, Courreges, un obscur creator de modă până atunci, surtează din nou fusta cu 20 de centimetri. Noua sa modă este expresia unui fenomen nou: năvala unei generații noi, care vrea să-și afirme prezența.

Dior, Chanel, Saint-Laurent reprezintă nume de marcă în lumea modei, fiecare cu propria casă de modă și cu creații spectaculoase.

Aproape un deceniu, moda are un caracter de amalgam între stiluri (folclor, romantic, unisex) și linii (mini, maxi, midi) ce demonstrează criza societății de consum, dar și protestul împotriva uniformizării, aspirația oamenilor de a se diferenția unii de alții.

Va urma...

COCO CHANEL... ȘI MODA DIN TIMPUL EI

*Costumul modern și...
câteva variante ale sale :*

Costumul anilor 1920 -1930,
perioadă care marchează
începutul emancipării femeii
moderne

Material realizat de elevii clasei a VIII-a A, îndrumați de prof.
Codruța. Balan

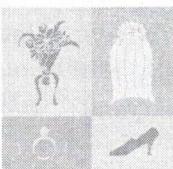

Conțează!

Vă place moda și de aceea vă invit să aflați câte ceva despre ...

Stiluri vestimentare

ORIENTAL

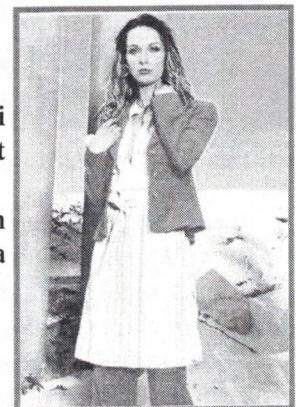

Vrei să fii altfel? Alege stilul oriental, ideal pentru gusturile unei nonconformiste. Este un stil sofisticat, dar care nu trebuie abordat când lucrezi într-un mediu unde ținuta bussines este obligatorie.

Este indicat pentru o persoană nonconformistă care lucrează într-un mediu mai relaxat. În general sacoul trebuie să fie mai scurt, pantalonii nu prea evazați, rochia sau fusta să fie construită din altă textură.

Exemplu: **sacou** din poliester; **tunica** din pânză topită; **pantaloni** din poliester.

Va urma.

**Material realizat de elevii clasei a VIII-a A,
coordonați de prof. Codruța Balan**

CHIMIA ȘI VIAȚA

Ştiati că...

... halogenii se găsesc în organismele vii și fiecare își aduce o contribuție importantă la desfășurarea normală a activității vitale?

... fluorul se găsește în mușchi, smalțul dinților, pene, coarne și copite?

... corpul omului conține în medie 100 g de clor? Sarea de bucătărie asigură clorul necesar organismului. Clorul este un regulator al schimbului de apă, al echilibrului acido-bazic, al presiunii sângelui.

... bromul se găsește în cantitatea cea mai mare în hipofiză, care secreta un hormon important în reglarea proceselor de excitare și inhibiție?

... în organismul uman se găsesc cca 25 mg iod? Jumătate din această cantitate de iod se găsește în glanda tiroidă. Un om matur are nevoie pe zi de aproximativ 0,05 mg iod.

Reducerea cantității de iod duce la apariția gușii.

... acidul clorhidric se găsește în sucul gastric în proporție de 0,2-0,4%, având un rol important în digestie?

... sulful este o componentă nelipsită a proteinelor, ce se găsesc în toate celulele vii?

... fosforul se găsește în corpul plantelor și animalelor în combinații anorganice (în oasele vertebrelor) și în compuși organici (în sânge, în păr, în gălbenușul de ou, în lapte, în fibre musculare, în celulele nervilor și ale creierului)?

... arsenul se găsește în mod normal în aproape toate țesuturile animale și vegetale. În doze mari, arsenul și multe combinații ale sale sunt toxice (doza mortală: 0,1-0,3g)?

... toate organismele vii, vegetale sau animale, sunt constituite în mare parte din combinații ale carbonului?

... concentrația de 1% monoxid de carbon în aer este mortală după câteva minute?

... toxicitatea monoxidului de carbon se datorează combinării sale cu hemoglobina din sânge și formării compusului carboxihemoglobina, care împiedică combinarea hemoglobinei cu oxigenul în plămâni? Monoxidul de carbon provoacă moartea atunci când aproximativ jumătate din hemoglobina din sânge a fost transformată în carboxihemoglobină.

... este periculoasă staționarea într-un garaj închis în care motorul unei mașini este în funcțiune, deoarece gazele de eșapament produse de motoarele de automobil conțin și monoxid de carbon? Motorul unui automobil funcționând într-un garaj închis produce în 10 minute o concentrație mortală de monoxid de carbon.

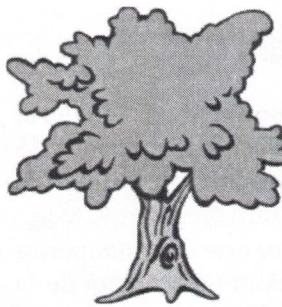
... otrăvirea cu monoxid de carbon se observă și când arderea cărbunilor în sobă este incompletă? Aceasta se întâmplă când coșul de fum nu este curățat și tirajul aerului din sobă este redus, arderea conducând la monoxid de carbon, în loc de dioxid de carbon.

... dioxidul de carbon nu este toxic, dar devine nociv în concentrații mari în aerul inspirat, deoarece împiedică eliminarea normală a dioxidului de carbon din sânge (pericol la 3-4% volum dioxid de carbon în aer, iar la 10% se produce moartea)?

... fermentația alcoolică a mustului produce și mari cantități de dioxid de carbon care, datorită densității mari, se acumulează în beciuri, subsoluri? Pentru a evita accidentele trebuie făcută ventilarea încăperilor în care se produc fermentații și verificarea (cu lumânarea aprinsă) a acumulațiilor de dioxid de carbon.

Culese din surse bibliografice de **Ioan-Răzvan Crăciun, clasa a VIII-a A**
Coord., prof. Cornelius Miclescu

Curiozități din lumea lemnului

Conținut

Ştiaţi că...

...primele păduri au apărut cu aproximativ 300 000 000 de ani în urmă, în perioada carboniferă?

...un singur stejar furnizează în decursul vieții sale o cantitate de oxigen egală cu aceea necesară unui om timp de 20 de ani?

...în 24 de ore, un hecitar de pădure absoarbe din atmosferă 3,7 tone de dioxid de carbon și încă 2 tone de oxigen?

...pădurea ne oferă peste 300 de specii de plante medicinale?

...în Bazinul Amazonului crește un arbore care produce latexul, din care se obține cauciucul natural, arborele numindu-se arbore de cauciuc?

...în Australia, America Centrală și de Sud crește un arbore cu cel mai dur lemn cunoscut, motiv pentru care a fost numit lemn de fier, din care băstinașii își confectionau lănci și vârfuri de săgeți?

...tot în America, în zona tropicală, crește un arbore care se numește balsa, lemnul lui fiind cel mai ușor dintre toate esențele cunoscute, fiind de 7 ori mai ușor decât apa?

...spre deosebire de materialele plastice, la arderea lemnului rezultă o cantitate mare de căldură, de 3800-4500 kcal/kg?

...printre raritățile exotice pe care le puteți întâlni în țara noastră se numără și arborele lalea, un copac originar din America de Nord, cu frunzele în formă de liră și florile în formă de cupă, un frumos exemplar existând în Scheia (Iași)?

...în grădina Copou, din Iași, se află un bătrân tei, monument al naturii, la umbra căruia a poposit și poetul Mihai Eminescu?

...bonsaiul este un arbore nu mai înalt de 30 cm, cu o înfățișare de bătrân venerabil? Denumirea vine de la cuvintele japoneze *bon*-*vas* și *sai*-*cultură*?

...rășina, în contact cu aerul, se întărește și astupă rănilor de pe scoarța coniferelor, împiedicând bacteriile, mucegaiul și insectele să pătrundă înăuntru și să le îmbolnăvească?

...din vârfurile tinere ale pinului de pădure se prepară ceai sau sirop, care sunt folosite în afecțiunile aparatului respirator?

...zada, un conifer cu frunze căzătoare, poate fi întâlnit și în pădurile noastre de la munte și este ocrotit de lege?

...mirosul dispare prin uscare și se reactivează după umezire cu o intensitate redusă?

...lemnul de mestecăan siberian este atât de dur, încât poate înlocui, în unele cazuri, oțelul?

...scoarța arborelui de scorțisoară are întrebunțări culinare?

...uleiul și bomboanele de eucalipt sunt valoroase produse farmaceutice?

...abanosul este cel mai dens și greu, fapt pentru care apa nu-l poate susține?

...în pădurile de conifere unii arbori poartă pe ramuri crenguțe numite în popor mături de vrăjitoare, fiind provocate de o ciupercă microscopică numită *Melampsorella*?

...șelacul este o rășină naturală ce se formează pe coaja arborilor care cresc în India datorită înțepăturilor făcute de niște insecte?

...la rindeluirea contra fibrelor se aplică pe cuțit un contra fier sau clapă, care îndoie și rupe fibrele, pentru a nu se aşchia în adâncime?

...priboiul este o unealtă de oțel în formă de bară, cu un capăt conic, folosit pentru afundarea capetelor cuelor sub nivelul suprafetei lemnului?

Rubrică realizată de elevii clasei a VIII-a A, coordonați de prof. Codruța Balan

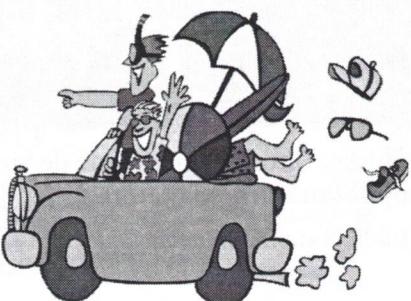
CĂLĂTORIA, CA HOBBY

Câtă oameni pot spune că nu le-ar plăcea să călătorescă? Cu oricâte persoane am vorbit despre hobby-uri, nu cred că am întâlnit vreuna care să-mi spună că nu îi place să „hoinărească”. Ei bine, pentru mine, călătoria este hobby-ul principal. De obicei, acele persoane care adoră să călătorescă sunt firi curioase, dormice de a explora, de a vedea și de a experimenta lucruri noi. Mie îmi plac toate aceste lucruri...

Am vizitat orașul Sibiu de curând la pas, cum visam de mult timp. Eram extrem de surprinsă de frumusețile locului. De îndată ce am ajuns, am fost la Muzeul Național Brukenthal din Piața Mare, mai apoi la Cetatea Sibiului, iar la sfârșit, pe vestitul pod al minciunilor. Peisajul este de basm... Mi s-a părut interesant să mă plimb pe jos, să nu cunosc nicio zonă, să aud alt accent și să văd comportamente diferite. Mi-au plăcut oamenii în special; sibienii sunt oameni calmi, foarte deschiși, culti și săritori. Este un oraș foarte frumos, care merită văzut. Oricând m-a întoarce cu drag în Sibiu.

Pasiunea pentru călătorii o aveam încă de mică. Tot timpul mi-a plăcut să fac fotografii, să vizitez orașe, să mă plimb și să văd lucruri noi în țara mea. Călătoria a devenit un lucru obișnuit cu și fără voia mea. Nu am de gând să mă opresc aici. Mai am multe planuri de excursii.

Raluca Dăscălescu, clasa a XI-a A

Topul celor mai vizitate atracții turistice din Europa

1. Grand Bazaar, Istanbul, Turcia. Marele Bazar din Istanbul, orașul între două continente, este liderul clasamentului celor mai vizitate atracții turistice din Europa, poziție ocupată datorită celor aproximativ 15 milioane de vizitatori ai săi. Obiecte lucrate manual, faimoasele covoare și carpeți, marochinărie, bijuteriile de aur și argint sunt doar câteva dintre produsele oferite de cele peste 4.000 de magazine din bazar.

2. Catedrala Notre Dame, Paris, Franța. Catedrala Notre Dame din Orașul Luminilor este o capodoperă a arhitecturii gotice, sursă de inspirație a mai multor opere literare sau artistice, precum „Cocosatul de la Notre Dame” a lui Victor Hugo sau comedia muzicală „Notre Dame de Paris” a lui Luc Plamadon și Richard Coccian. Anual, aproximativ 13,65 milioane de vizitatori se opresc la acest obiectiv turistic. La nivel global, Notre Dame este pe locul 13 după numărul de vizitatori.

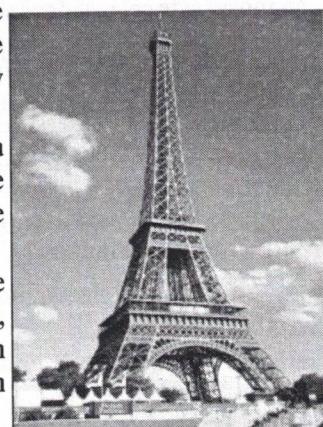
3. Parcul Disneyland, Mame-la-Valee, Franța. Când Disney a deschis primul parc în Europa, în Franța, mulți francezi au protestat împotriva „imperialismului cultural” reprezentat de un astfel de simbol american, accesibil la doar 40 de minute de Paris. Astăzi este unul dintre cele mai frecventate obiective din Europa, atrăgând anual circa 10,50 milioane de turiști. La nivel global Disneyland se situează pe locul 17.

4. Basilica Sacre Coeur, Paris, Franța. Cu o arhitectură impresionantă în stil romano-bizantin, Sacre Coeur, cunoscută și sub denumirea de „Castelul Alb din Cer”, atrage anual 10,50 milioane de vizitatori. Clădirea este situată în cel mai înalt punct din oraș, în vârful dealului Montmartre, oferind vizitatorilor o priveliște panoramică a Parisului. La nivel global se regăsește pe locul 17, la egalitate cu Disneyland.

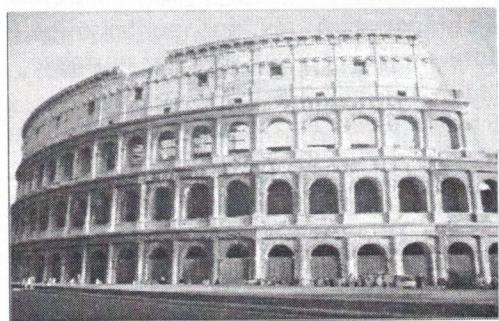
5. Muzeul Luvru, Paris, Franța. Luvrul este cel mai vizitat muzeu din Europa, fiind un obiectiv turistic central al Parisului. Sunt expuse aici circa 35.000 de opere de artă, printre care și celebra pictură „Mona Lisa”, semnată de Leonardo da Vinci. Anual 8,50 milioane de vizitatori din toată lumea trec pragul faimosului muzeu, care la nivel global se situează pe locul 29.

6. Turnul Eiffel, Paris, Franța. Turnul Eiffel, cu o înălțime de 324 de metri, care poate fi văzut din aproape orice punct al Parisului, atrage anual circa 6,7 milioane de vizitatori de toate vîrstele. La nivel global, turnul este cel de-al 35-lea obiectiv turistic.

7. Palatul Versailles, Versailles, Franța. Cel mai renumit palat din Franța atrage 5,9 milioane de vizitatori din toate colțurile lumii în fiecare an. Camerele regale, Sala Oglindilor, Capela și Opera Regală sunt atracțiile principale ale palatului. La nivel global Versailles se situează pe locul 39.

8. British Museum, Londra, Marea Britanie. În fiecare an, peste 5,8 milioane de vizitatori trec porțile uneia dintre cele mai mari instituții culturale din lume, British Museum. Muzeul, care găzduiește circa șapte milioane de exponate din toate colțurile lumii, pe o suprafață de peste 2,5 mile, se regăsește pe poziția 50 în clasamentul global.

9. Colosseum, Roma, Italia. Simbolul Romei Antice, Colosseumul este cel mai mare amfiteatrul roman construit vreodată, una din cele 7 minuni ale lumii. Locul în care se desfășurau luptele cu gladiatorii pe timpul lui Nero este astăzi parțial o ruină, care însă atrage anual circa 5,11 milioane de vizitatori. La nivel global, Colosseum-ul se regăsește pe locul 46.

10. Tate Modern, Londra, Marea Britanie. Tate Modern sau Muzeul Național de Artă Modernă al Marii Britanii este cel mai popular muzeu de acest tip din lume, ce găzduiește o colecție impresionantă de opere cu autori celebri precum Dali, Picasso sau Matisse. Circa 5,06 milioane de vizitatori trec anual pragul acestui muzeu, situat la nivel global pe locul 49 după numărul de vizitatori.

(Bibliografie: Săptămâna financiară 327/10 octombrie 2011, pagina 31)

Smaranda Grosariu, Iulia Filip, clasa a XI-a A

EVOLUȚIA CONTABILITĂȚII ÎN ROMÂNIA

Contează!

Contabilitatea este știința care se ocupă cu arta stăpânirii afacerilor, gestionarea și controlul activelor, datorilor și capitalurilor proprii. Împreună cu economia, în dezvoltarea sa, s-a perfecționat și arta ținerii socotelilor, punctul de cotituri reprezentându-l pe modelul elaborat de LUCA PACIOLO acum mai bine de 500 ani.

Reforma contabilă în România a început în anul 1989.

Literatura contabilă românească a început în secolul al XIX-lea, prima lucrare de contabilitate din România fiind „Pravila comercială“ a lui Emanuel Ion Nichifor, apărută mult mai târziu, în comparație cu țările europene occidentale. Cauza acestei întârzieri este explicată prin apariția unei economii capitaliste în România abia în secolul a XIX-lea, pe de o parte, și de absența sau slaba dezvoltare o cunoștințelor legate de afaceri în general și de contabilitate, pe de altă parte. Astfel, gândirea și practica contabilă românească au urmat următorul parcurs.

Prima etapă (1837-1900) cuprinde perioada apariției primelor lucrări contabile în limba română, de fapt traduceri după autori străini. Treptat apar și manuale de contabilitate elaborate de autori români care încearcă să și precizeze poziția față de aspectele prezente și să-și demonstreze originalitatea.

A doua etapă (1900-1947) se caracterizează prin apariția unui număr mare de lucrări în domeniul contabilității, autorii trecând la descrierea tehnicii contabile și la problematizarea unor aspecte „din“ sau „despre“ contabilitate. În această perioadă apare prima revistă de contabilitate, „Revista generală de comerț și contabilitate“ (1908), și ia ființă învățământul universitar economic, unde se predă contabilitatea.

În a treia etapă (1947-1990), practica contabilă evoluează în mediul economic, planificat, în mod centralizat. Informațiile contabile produse de întreprinderi, cu caracter secret, sunt destinate utilizatorilor unici, organismele statului condus de partidul unic.

În a patra etapă (după 1990), sunt întâlnite mai multe modificări, numite reforme contabile. Odată cu faza de maturizare a gândirii contabile românești apar și primele preocupări sistematice legate de istoria contabilității.

În concluzie, contabilitatea și rolul ei în viața socială au evoluat continuu, chiar dacă în anumite perioade istorice ritmul dezvoltării a fost mai lent.

Vlad Cocolos, clasa a IX-a A

Dicționar economic:

Acquis comunitar – totalitatea normelor juridice ce reglementează activitatea instituțiilor Uniunii Europene, acțiunile și politicile comunitare.

Acredativ – este deschis de întreprindere la bănci și reprezintă sume rezervate în vederea achitării unor obligații față de anumiți furnizori de bunuri și servicii pe măsura îndeplinirii condițiilor anterior stabilite.

Acționari – persoane fizice sau juridice care se angajează să contribuie la constituirea capitalului unei societăți comerciale și să cumpere acțiunile acestaie.

Acțiunea – este un act de valoare care conferă posesorului ei calitatea de a fi acționar, dându-i dreptul la o parte proporțională din beneficiile distribuite de societatea respectivă, în funcție de ponderea deținută. Este un drept de proprietate.

Activul – reprezintă o resursă controlată de întreprindere, ca rezultat al unor evenimente trecute și de la care se așteaptă să genereze beneficii economice. Exemplu: un cuptor de copt pâine, pentru o fabrică de panificație, sau un autobuz, pentru o firmă de transport, se constituie în active ale acestora.

Activitate economică – orice activitate desfășurată de către o persoană în scopul obținerii de venit.

Administrația fiscală – instituția publică ce are drept obiectiv colectarea taxelor și impozitelor.

Adunarea generală – organ de deliberare, chemat să decidă atât asupra unor probleme obișnuite pentru viața societății, cât și asupra unor probleme deosebite, care vizează elemente fundamentale ale acesteia.

Amortizarea – presupune recuperarea treptată a cheltuielilor făcute cu achiziționarea unui activ (cupitor de pâine, autobuz, calculator etc.).

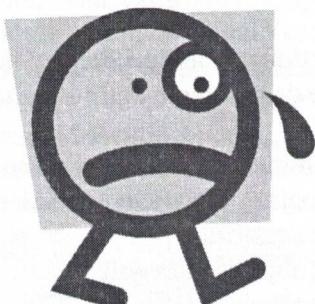
Analiza economico-financiară - reprezintă un ansamblu de concepte, tehnici și instrumente de tratare a informațiilor cu scopul diagnosticării stării unei firme, a aprecierii nivelului calitativ al performanțelor acesteia în condițiile existenței unui mediu concurențial dinamic.

Conțează!

Cuprins:

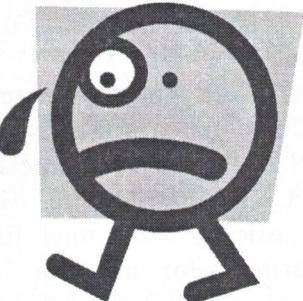
<i>Elevi de onoare</i> – prof. Daniela Cristea	pag. 1
<i>O rază de lumină</i> – Emanuela Chirilă, clasa a VIII-a B	pag. 2
<i>Viziune asupra Ei, asupra Primăverii</i> – Adela-Simona Panaite, clasa a VIII-a B	pag. 3
<i>Copilul...de la Conta</i> – Maria-Mădălina Condrea, clasa a IX-a A	pag. 4
<i>Mari artiști</i> – Ștefana Huțanu, clasa a VI-a C	pag. 5
<i>Mici artiști</i> – George-Flavian Vîrtea, clasa a IV-a B	pag. 5
<i>De 2 ori MAI tineri...</i> – Ana-Gabriela Cozma, Oana-Andreea Gîrneț, Diana Gaman, clasa a VIII-a A	pag. 6-7
<i>Culorile toamnei</i> – Karina Arsintescu , clasa a II-a A	pag. 8
<i>Minunătii din Neamț</i> – Narcisa Ababei, Florinela-Elena Alucăi, cl. a IX-a B	pag. 8
<i>Sfântul Nicolae, ocrotitorul copiilor</i> – Elena-Emanuela Munteanu, clasa a XI-a A	pag. 9
<i>„Colțul verde“ din școala mea</i> – înv. Raluca Alucăi	pag. 10
<i>Apa mării, sursă de materii prime pentru economie</i> – Daria Zăhăleanu, clasa a VIII-a A	pag. 10
<i>În drum spre viața de student...</i> – Ana Olteanu și Ioan Resmeriță, clasa a XII-a	pag. 11
<i>Căutând nestemate</i> – Prof. univ. dr. ing. Constantin Sărmașanu	pag. 12-13
<i>Fii la modă, voluntariatul îți vine bine!</i> – Andreea-Florina Bumbea, clasa a XI-a A	pag. 14
<i>Drumul către „MISS“</i> – Maria-Magdalena Gavriloaia, clasa a IX-a A	pag. 15
<i>De la un simplu elev de liceu, la Mister Boboc...</i> – Lucian Cerbu, clasa a IX-a B	pag. 15
<i>Boboci la teiul „Luceafărului“</i> – Mirela Baciu, clasa a X-a A, Rareș Ravariu, clasa a X-a B	pag. 16
<i>Muzeul Apelor „Mihai Băcescu“</i> – Alexandru Apetri, Sorin-Valentin Monu, clasa a X-a C	pag. 16
<i>Hoinari prin București</i> – Isabela Nastase, clasa a X-a A	pag. 17
<i>Prima zi de practică</i> – Simona Ciudin, Alexandra Salomia, clasa a X-a A	pag. 18
<i>Îmbrăcămîntea oamenilor în timp și....spațiu</i> – material realizat de elevii clasei a VIII-a A	pag. 19-20
<i>Chimia și viața</i> – Ioan-Răzvan Crăciun, clasa a VIII-a A	pag. 20
<i>Din lumea lemnului</i> – material realizat de elevii clasei a VIII-a A	pag. 21
<i>Calatoria ca hobby</i> – Raluca Dăscălescu, clasa a XI-a A	pag. 21
<i>Topul celor mai vizitate atracții turistice din Europa</i> – Smaranda Grosariu, Iulia Filip, cl. a XI-a A	pag. 22
<i>Evoluția contabilității în România</i> – Vlad Cocolos, clasa a IX-a A	pag. 23
<i>Dicționar economic</i>	pag. 23
<i>Pagina de critică...</i>	Pag. 24

Pagina de critică...

**Așteptăm propunerile și sugestiile dumneavoastră
pentru următorul număr al revistei.**

Mulțumim!

Simpozion național „Ars oeconomica” - iunie 2011

CONTEAZĂ !!!!... să elaborăm, să organizăm, să exprimăm, să descoperim, să interpretăm, să (ne) manifestăm, să interacționăm, să (ne) jucăm, să cunoaștem și mai ales SĂ NE CUNOAȘTEM... precum MICUL artist economist. EXcelsior ARS OECONOMICA !!!

„Contează!”

**Apare sub egida Editurii „Egal” Bacău, tel./fax: 0234/519803
ISSN 2069-5764**

**Coeditor: Liceul Economic „Vasile Conta” Tg.-Neamț
Adresa redacției: str. Radu Teoharie, nr. 3, tel.: 0233/791228
e-mail: revistaconteaza@yahoo.com**

Colectivul de redacție:

Redactor-șef: Ovidiu Movilă

Redactori: Emanuela Chirilă, Adela-Simona Panaite, Maria-Mădălina Condrea, Ștefana Huțanu, George-Flavian Vîrtea, Ana-Gabriela Cozma, Oana-Andreea Gîrneț, Diana Gaman, Karina Arsintescu, Narcisa Ababei, Florinela-Elena Alucăi, Elena-Emanuela Munteanu, Daria Zăhăleanu, Maria-Emma Carp, Ana Olteanu, Ioan Resmeriță, Andreea-Florina Bumbea, Maria-Magdalena Gavriloaia, Lucian Cerbu, Mirela Baciu, Isabela Năstase, Simona Ciudin, Alexandra Salomia, Ioan-Răzvan Crăciun, Raluca Dăscălescu, Smaranda Grosariu, Iulia Filip, Vlad Cocoloș.

Prof. coordonatori: Daniela Cristea, Romeo-Ioan Roman, Larisa Antal, Karina Cojocariu

Culege text și tehnoredactare: Romeo-Ioan Roman și Mădălin Cozma

Corectura: prof. Daniela Cristea și Grupul „Româna corectă“
al Facultății de Litere - Universitatea „Vasile Alecsandri“ din Bacău

Prepress: Mariana Bistrițeanu

Târgu-Neamț de altădată

ISSN 2069-5764